

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
נחלי זהר

בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזהר הרקיע

חוברת מספר 50

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

מחפשים תורמים להדפיס מאות אלפים עד 15 מיליון
של תיקוני זוהר "תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון יהודים בחינם.
התורמים משלמים ישר לדפוס!
ובתוך כמה ימים מקבלים הסחורה בע"ה.
האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה
שיכולים לזכות בכסף קטן?

לפרטים: 054-8436784

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הגאון הגדול הצדיק ראש הישיבה הרה"ג רבי שמואל שטרן שליט"א וברשות כל הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים שארגנו את הקבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

אנחנו מקוים שהקדוש השם הגדול היוצא **מן הקבוץ הזה**, יביא בעזרת השם במהרה את **הקבוץ גליות**, בביאת משיח צדקינו בב"א.

אחילה בתפלה ובברכה לכם ולמשיח צדקנו, מזל טוב מזל טוב שהרב שליט"א זכה לעשות דבר גדול כזה ללכת בדרך של אלהי צדיקים המובאים באור הזוהר, זכותם תגן עלינו, שפותרים שכל אחד מישראל צריך ללמוד זוהר הקדוש, ואין לתאר את השמחה הגדולה בשמים, בעולמות העליונים, ידוע שהבאבא סאלי זכותו תגן עלינו, היה נוסע מיחד ללמוד זוהר הקדוש בירושלים, ואמר שהלומד דף אחד זוהר בירושלים הוא כמו 10 דפים בשאר ארץ ישראל, ועתה בשעור הזה שלומדים ביחד צבור כזה גדול דברי חזק על לימוד ספרי מוסר, ובפרט הזוהר הקדוש, אי אפשר בשכל אנושי בכלל לתאר שמחת הצדיקים כאשר אנו עתה מתחברים בקשר חזק לרבי שמעון בר יוחאי ולרבי אלעזר בנו זי"ע ששמחים אתנו בשמחתנו ורוקדים אתנו עכשו, וזכינו להוציא לאור ספר בשם ערפה של שעה, שחלק חנם מאות אלפים ועוררו את אחינו בני ישראל בכל העולם כלו שכל אחד מישראל, זקנים עם נערים צריכים להיות דבוקים בתורת הרשב"י, ואפילו ילדים קטנים גם ללמוד את תורת הרשב"י.

צריכים לדעת:

אצלך מתגלגלים יהלומים - תזהר שלא תחשב שזה זכוכית. באמריקה אומרים **זמן זה כסף** - אצלנו היהודים אומרים **זמן זה חיים!!! אבל אף אחד לא יודע כמה באמת שווה הזמן שלו!!!** ואיך אפשר להפך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה תורה, וזה רק במשגי העולם הזה (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח, "עין לא ראתה אלקים וזלתך יעשה למחפה לו") - **עכשיו תדע שכל דקה שווה לך יותר ממיליון וחצי שנה, ולא תבזבז אף רגע** - מי משגע חסר דעה, שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה רוצה עורך דין מפרסם ומצליח צמוד אליך - רופא ממחה שדואג שלא תהיה חולה שיתלווה אליך בכל שעות היממה - ברכה מבטחת לבנים צדיקים ונחת מהצאצאים - מזל טוב ומצלח כל ימי חיך - חיים ארכים טובים ומתקנים - שפע ברכה והצלחה בכל הענינים - מעתה כל יהודי יכול לזכות ולזכות.

הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים

לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הבאות על ישראל אינן אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מיקה פרק א' פסוק ה') ... (אלהו זוטא פ"א, מחזיק ברכה אות ה') ועל כן צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהילים פרק י"ט, י"א), (כף החיים סימן קנ"ו סק"א).

ערפה של שעה

בואו חשבון!!! - מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש.

רבותינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") "זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שנה), כתב וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלק פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכל"ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלק שנים, שנאמר "כי אלק שנים בעיניך כיום אתמול" וגו' - ושבת קודש היא מעין עולם הבא - זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של השי"ת ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלק ידות, לערך ימי החול (מצא חן בפדבר).

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שוה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל"א. ופסק הגה"ק

הוספות והארות

א. הערה מאת רש"ר: והנה לדברי רבנו ימצא | הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המושנה

הכף החיים (קנ"ה סק"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע, מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סק"ב), וד"ל ה"פסא מלך" (תקון מ"א): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה, מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרינוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברינוח (עיי"ש), על כן כאשר לומד ביסורים, הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה, מאה מליון שנה תורה!!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה".

כתב הכף החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פרייה ורבייה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום מה שלא חדש מקדמת דנא, ונזהר יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע

הוספות והארות

בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעצמת תורת הקבלה.

ב. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום הקרציית של

קחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברעיא מהימנא (דף עה): "ווי לאיננו דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל

(חלק דרושים פְּרַשְׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אַם אֲדוֹנָיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: **כִּי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנְּסֻתָּר נִקְרָאִים בְּנִים וְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנְּגַלָּה נִקְרָאִים בְּנוֹת**, עפ"ל. וְיוֹצֵא לְפִי דְבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים דְּכַדִּי לְצֵאת יְדֵי חוֹבֵת פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה בַתוֹרָה, חִיב לְחַדֵּשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתָּר, וְיֵמִי יֹאמֵר זְכִיתִי וְיִצְאֵתִי יְדֵי חוֹבֵתִי.

בְּזוֹהַר הַקְּדוּשִׁי (פְּרַשְׁת שְׁלַח לָךְ דָּף קע"ג ע"א) כְּתוּב, **שְׁכַל יְהוּדֵי חִיב לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשִׁבְת קוֹדֶשׁ, וְהַקְּבָ"ה שׁוֹאֵל לְנִשְׁמָה מֵה חֲדָשָׁה, וְאִם לֹא חֲדָשָׁה נִמְצָאת בְּבוּשָׁה גְדוּלָה.**

וְכַתֵּב בְּסֵפֶר זוֹהַר חֵי, דְּכָל אֶחָד חִיב לְחַדֵּשׁ בַּתוֹרָה בְּשִׁבְת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פְרֻד"ס הַתוֹרָה וּבְדַרְשׁוֹת חֲז"ל. וּבְשׁו"ת תוֹרָה לְשִׁמָּה (לְבַנְנו יוֹסֵף חַיִּים - או"ח סִימָן צ"ח) כְּתוּב: **כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתוֹרָה בְּמִשְׁךְ הַשְּׁבוּעַ וְכַתְּבָם, לֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שִׁבְת, וְאֵז נַחֲשֵׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשִׁבְת.**

הַגַּה"ק רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פֶּאֶפּוֹ זי"ע בְּפֶלֶא יוֹעֵץ (עֵרֵךְ חֲדוּשׁ) כְּתוּב: רַק שְׂיַעֲמַל בְּכָל כּוּחוֹ לְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה, דְּהֵינּוּ, לְהַקְשׁוֹת וּלְתַרְץ בַּתַּנ"ךְ וּבַש"ס אוֹ לְפַרֵּשׁ פְּרוּשִׁים בְּפְרֻד"ס

הוספות והארות

חֲדוּשׁ עַל הַתוֹרָה. כְּמָה חֲדוּהַ עוֹשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מְכַנֵּס פְּמִלְיָה שְׁלוֹ וְאֹמֵר: שְׁמַעוּ חֲדוּשׁ תוֹרָה שְׂאוּמֶרֶת נְשִׁמַת פְּלוּנֵי זֶה. וְכֻלָּם מַעֲמִידִים אוֹתוֹ דָּבָר בְּשִׁתֵּי יְשִׁיבוֹת. הֵם לְמִטָּה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַלָּה חוֹתֵם לְאוֹתוֹ דְּבָר].

תַּא חֲזִי, כִּד מִלָּה אֲתַחֲדָשׁ בְּאוּרֵיִתָּא, וְנִשְׁמַתָּא דְנַחֲתָא בְּשִׁבְתָּא אֲתַעֲסַקְתָּ בְּאִינוּן מַלְיִן חֲדִיתִין, וְסַלְקֵי לְעֵילָא. כָּל פְּמִלְיָא דְלַעֲיָלָא, צִיִּיתִין לְהַהוּא מִלָּה, וְחִיּוֹת הַקְּדוּשׁ מִתְרַבִּין בְּגַדְפִין, וּמִתְלַבְּשִׁין בְּגַדְפִין. וְכִד שְׂאִיל לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תַבִּין וְשִׁתְקִין, כְּדִין חִיּוֹת הַקְּדוּשׁ מֵה כְּתִיב, (יְחֻזְקָאֵל א) בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפְיָהֶן, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (אֵיבֹב לֵב) כִּי עֲמַדוּ לֹא עֲנוּ עוֹד. (נַחֲמִיָּה ח) וְכַפְתָּחוּ עֲמַדוּ כָּל הָעָם. - [בִּיאֹר: בָּא וְרָאָה, כְּשֶׁדְּבָר מִתְחַדֵּשׁ בַּתוֹרָה וְנִשְׁמָה שְׂיֹרְדָת בְּשִׁבְת הַתַּעֲסָקָה בְּאוֹתָם דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעוֹלָה לְמַעַלָּה, כָּל הַפְּמִלְיָה שֶׁל מַעַלָּה מִקְשִׁיבָה לְאוֹתוֹ דְּבָר, וְחִיּוֹת הַקְּדוּשׁ מִתְרַבִּים בְּכַנְפֵּים וּמִתְלַבְּשִׁים בְּכַנְפֵּים. וְכַשֶּׁשׁוֹאֵל אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִשִּׁיבִין, וְשׁוֹתְקִין, אֵז חִיּוֹת הַקְּדוּשׁ מֵה כְּתוּב? (יְחֻזְקָאֵל א) בְּעַמְדָם תִּרְפִּינָה כְּנַפְיָהֶן, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (אֵיבֹב לֵב) כִּי עֲמַדוּ לֹא עֲנוּ עוֹד. (נַחֲמִיָּה ח) וְכַפְתָּחוּ עֲמַדוּ כָּל הָעָם]. (עֵינִן שֵׁם בְּאוּרֵךְ וּבְדָף קע"ד ע"ב).

אָבִיו אוֹ אִמּוֹ, וְכֵן גַּם שֶׁל חֲמִיו וְחַמּוֹתוֹ, לֹא דִי בְּקַדִּישׁ וְתַעֲנִית שְׁמוּעִיל לְהִינְצַל מִמַּקְצַת הַדִּין, אֲלֵא יְרָאָה לְהַמְצִיא לְעִשׂוֹת טוֹב בַּיּוֹם הַזֶּה, וְיִרְאָה לְחַדֵּשׁ בּוֹ אֵיזָה דְּבָר בַּתוֹרָה, אֵז יֵשׁ תוֹעֲלַת גְּדוּל לְאָבִיו וְלִאִמּוֹ, וְכֵן בְּשִׁאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה כְּשֶׁהֵבִן מִחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ תוֹרָה לְשִׁמָּה, אֵז הֵבִן מִשְׁמַח אָבִיו וְאִמּוֹ, וּמַעֲטָרִין לְאָבִיו וְאִמּוֹ בְּכַמְהָ עֵיטוּרִין, וְכֵן לְחֲמִיו וְחַמּוֹתוֹ (עֵינִן שֵׁם).

ג. בְּזוֹהַר (פְּרַשְׁת שְׁלַח לָךְ דָּף קע"ג עמוד ב'): כִּינֵן דְּסַלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשִׁאֲרוּ עֲלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל. סַלְקֵי וְקִיָּמִין בְּדִיוּקָנָא קַמִּי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל לְכָלָהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הוּוֹ לְכוּ בְּהַהוּא עֲלֵמָא בְּאוּרֵיִתָּא. זַכָּאָה אֵיִהוּ מֵאִן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרֵיִתָּא אֲמֶרֶת קַמִּיָּה. כְּמָה חֲדוּהַ עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּנִישׁ לְפְמִלְיָא דִּילֵיהּ, וְאֹמֵר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרֵיִתָּא, דְּאֲמֶרֶת נִשְׁמַתָּא דָּא דְּפְלוּנֵי, וְכָלָהוּ מוּקַמִּי הֵהִיא מִלָּה בְּתַרִּי מִתִּיבְתִי. אִינוּן לְתַתָּא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהַהִיא מִלָּה. - [בִּיאֹר: כִּינֵן שְׁעוּלוֹת כָּל הַנְּשִׁמּוֹת שְׁשָׁרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֵת כָּלֵם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הֵיָה לְכֵם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתוֹרָה? אֲשִׁרִי מִי שְׂאוּמֵר לְפָנֵי

על תנ"ך וְש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בנודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהזוהר הקדוש בהקדמה (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך ליזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה, כדברי הכסא מלך, ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הַבן איש חי ז"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים כפול מאה כדאייתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיה, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים [ככתוב בספרים הקדושים].

הוספות והארות

העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם תבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו.

אמר רבי שמעון לחבראי במטותא מנייכו דלא תפקון מפומייכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין לההוא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למנא. פתחו כלהון ואמרו רחמנא לשזבן, רחמנא לשזבן. - [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעין גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ה. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - (פרק א'): ידוע דאייתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרשי" בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עלי שטה הוא, היינו משתולל לשון שטות),

(ועין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריך אדם לחפש ביום השבת, עין שם).

ד. כתוב בהקדמת הזוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא ימא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דההוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם וליילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועין שם באורף).

(ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון דא דכורא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנון חבלי השוא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אתתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון זה הדכר. וכעבות

ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שווה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שווה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, במשך מאה ימים] וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה, ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר ועונש, ובאר את הודו: "וסרנו ממצותיה וממשפטיה הטובים ולא שווה לנו", שלא עשינו חשבון, והחשבנו באמת את התורה והמצוות כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא יקרה היא מפנינים, מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזוהר הקדוש. וכן קים החפץ חיים בעצמו אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחכה לו, ובתפלה בברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום, כתב מר"ן האר"י הח"י, שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאולת עם ישראל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האר"י ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים ילדים בחורים ואברכי הכוללים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוף דבש הזוהר הקדוש,

הוספות והארות

לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש. ו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה. שבלמוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים טהורה.

וראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשארת עמלם פרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר בשביל חנוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל

נפתח לבם ומתרחב מחם לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! נמי יודע מה ילד יום!!! - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלוּתא ברחמי, כי הזוהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זוהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזוהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובצה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזוהר הקדוש.

נספר לכם סיפור נורא שקרה בשבוע שעבר כאן במאה שערים.

”פקיחו דעיניין”

חושו וראו

כוחו של הזוהר מתגלה בעולם

נס גדול לבחור ישיבה מירושלים

שבזכות פועלו בהפצת ולימוד ספרי זוהר, ניצל מתאונה

מחרידה

נס גדול ונורא שארע בעקבות הפצה לזיכוי רבים של ספרי

”בראשית תמן” (תיקון מ”ח של הזוהר) בבתי ישיבות בירושלים.

בחור ישיבה, בשם אלון כהן, הלומד בירושלים, קיבל להפצה

הוספות והארות

בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שבגריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמותין, כמזכר בתקוניים, ואז נחשב זה לבדיקה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): ”כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל”... כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב”י) ז”ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. (ראה באורך באור הזוהר).

ז. ובגודאי זכו לכל זה שהרי ה”אור הגנוז” טמון - ומתגלה בלימוד הזוהר הקדוש (נדברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וקף זוכים לחדש נפלאות בתורה.
ח. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים יזהירו פזהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אקד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון תקיים (שמות א) כל הבן היולד היאורה תשליכהו. ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא)
הרמח”ל ז”ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד ”הזהר הקדוש” ברצף ללא הפסק, שבכח ”הזהר הקדוש” לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. וז”ל: בגריחת רבי שמעון

ממפעל הזוהר העולמי, באמצעות אמו, חבילות קונטרסים של
"בראשית תמן" -

אלון כהן נסע לשיבת "שאו מרום עיניכם" בירושלים עיה"ק
בנשיאות הרה"ג רבי שלמה אופר שליט"א.

כל הישיבה למדו את התיקון (מ"ח) ביחד, והיתה שמחה גדולה
לישיבה בלימוד הזה, שאין לשער ולספר.

בתום הלימוד, נסע אלון כהן לביתו בראשל"צ, והתנגש בתאונה
מחרידה עם רכב ג'יפ צבאי שבו נהג בחור בשם אלמוג כהן,
שבה לחופשה לארץ מגרמניה, שבה משמש כאחד משחקני
הכדורגל הגדולים.

לג'יפ לא ארע כמעט דבר, רק המספר הרישוי התקלקל.

אולם רכבו של אלון כהן, נמעך לגמרי ונחצה לשתיים, ואלון
יצא ללא כל פגע!!

נהג הג'יפ, אלמוג כהן פנה לאלון כהן, בחור הישיבה, ואמר לו,
"אתה לא צריך לשלם לי כלום, ב"ה שלא קרה לך כלום, ורק
נפגע הרכב.

וכפי שאימו של אלון סיפרה לי, היום זה ישודר ברדיו

אמו של אלון כהן, תרמה כסף להדפיס הספר "נשמת כל חי"
להודות לה' יתברך על הנס הגדול שנעשה לבן שלה.

מה המסקנה?

אנו רואים את כוחו העצום של הזוהר

כל מי שעוסק בלימוד ובהפצה של ספר הזוהר מוגן, כבתיבת
נוח!

ידה הארוכה של הזוהר שומרת עוטפת ומחבקת כל יהודי
שעוסק בה.

שימו לב, לדיוק של הנס הגדול

הרכב נמעך לחלוטין והבחור יצא ללא כל פגע

ובאותה מידה, כמו שנכון בפרט, נכון בכלל

הרכב שנמעך הוא בבחינת הגויים שצרים עלינו בבחינת "חרבם
תבוא בליבם וקשתותם תשברנה"

הבחור שניצל ללא כל פגע משול ליהודי שנשמר מכח הזוהר
שלמד וזיכה את הרבים
ולכן בכח לימוד הזוהר להגן על כלל עם ישראל מכל הצרות,
היסורים הגזרות הקשות פצצות האטום ושאר מרעין בישין.
ואנו רואים שאם רק נעסוק בזוהר "שערת ראשינו לא תיפול"
ואנו נהייה מוגנים כעובר ברחם אימו. (רחם בא מהמילה רחמים)
ולמה אתם עוד מחכים?
רוצו, לימדו והפיצו את הזוהר הקדוש
יומם ולילה

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו'
עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים בוא
משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה
שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם
שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ודם
המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שישנו לתוספת הקדשה הזו, והוא
רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לחות הבית).

בואו ונתאחד כולנו ביחד ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה
לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון
0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה,
ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים,
כמו שכתב הרשב"י, בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי, ביאור: בספר הזה נצא מן
הגלות ברחמים (זוהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו
מעין צנאה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זיע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר
הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת
משיח צדקינו"..." **"ותורת הסוד מה היא עליה?"** [ספר הרש"ש עמ' 158]. מלותיו
האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן.
"**ותורת הסוד מה היא עליה?!"**... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקיני. הקדישו
מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור פולו –
ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, במיוחד להזהיר גדולים
על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין

הוספות והארות

ט. כתוב בזוהר הקדוש דעל ידי כנישתא חדא | תכף נגאל, דקודשא בריך הוא אוקייטא וישראל

גדיים אין תישים, כף יחדר תלמודם מנערוותם, לתלמודי תורה, לשיבות ולכוללים, וכל ישראל יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה כמו שכתוב בכסא מלך בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, ובאמרי פנחס השלם (דף ק"ו), לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ל ע, וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיכול להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל. (הקם הרזים).

ובלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, בזה ממשיך עליו קדושה כקבלת התורה בהר סיני כמו שכתוב **בזוהר פרשת בהעלתך** (דף קנב). **דקרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהו קיימי בטורא דסיני.** ובאר הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבי יהודה פתיה ז"ל ע, וז"ל: ונראה לי בבאור פגנתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתניצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר, ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

ואמר הרבי מקאמאנא: יש הרבה שוטים שבורחים מללמד רזין של מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות

הוספות והארות

לכוון בכל מצוה ומצוה]. עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני.] (ועין בתיקוני זוהר בהקדמה דף ה' ע"ב דבור המתחיל "דרגא תמינאה") ולזמנא דאתי, זמינין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה.] (הביאור מהפרוש מותק מדבש).

חד הוא, ועוד הא דכתב הרמח"ל ז"ע דכל ששים רבוא נשמתין נכללו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.
 י. וזה לשונו: חפמין עבדי דמלכא עלאה, [החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני [אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבסיפורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכונות שצריך

גובר, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הבעש"ט והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמות הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי ז"ע וגם על ידי החבור והוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבבת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). - וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת, יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקו"ז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצ'טאו זכר צדיק וקדוש בברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע דאלו היה מי בדורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גונם, כי אני אלקלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושינתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ובדגל מחנה אפרים (פרשת שמיוני): וזהו "דרש דרש משה", הינו כשיתגלה (כי בכל דור ידור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

ובספר אור ישרים מירא דכיא שכתב: קדם ביאת המשחית תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד

לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר **שבחי האר"י** (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמודו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר **נתיב מצותיך** (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו **הרב צבי הירש מזידטשוב** נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב **רבי פנחס מקאריץ** (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

והגם דבהיותו קורא ספר הזהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב **חיד"א בספר מורה באצבע** (אות מ"ד) "למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו **שם הגדולים** (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב'), ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה **מהר"י צמח בספרו לחם מן השמים** בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), והרמח"ל **בשלהי קוניטרס דרך עץ חיים**. [ועין עוד בספר **זכירה לחיים** להגאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת **אפרקסתא דעניא** סימן ע"ד].

וכתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזוהר מפני השפעת האור שהוא מהזוהר העליון, ודרך אורו משפיעים בהשגחה אלקית כל המתעסקים בו, שהיה אור ושפע עליוני מהדעת מושפע ברזי תורה דהיינו רזי וסתרי תורה וכו' כיון שגשפע משם אתקרי החבור הזה ספר הזהר, כלומר שגשפע מהזהר ההוא (הרב משה קוודוביזו, דע את אלקי אביך, ב').

בא וראה מה דכתב המקובל הצדיק רבי **יעקב צמח זצ"ל** (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר **קול ברמה**: רחל מבכה על בניה, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת

הוספות והארות

שביעא ביראת ה', כל מאן דאית ביה יראת ה' לית ליה חסר הדא הוא דכתיב יראו את ה' קדושו כי אין מחסור ליראיו... דרגא תמינאה ביראת ה' למהוי ליה בשת אנפין... ומאן דלית ביה בשת אנפין אוקמוה מארי מתניתין, **בוודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני**. (עין שם)

יא. השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת חטא מימיו (ועין ב"עשרה מאמרות"). [וכן כתב הגר"א ז"ל: **העוסקים ברמז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם**. (פירוש הגר"א על משלי ה', י"ח). **יב. ובתיקוני זוהר** (בהקדמה דף ה' ע"ב): דרגא

הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, ש'יאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר שכוון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר, כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין "בניה" מושכים וממהרים את המשיח.

וידוע דברי הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), גודל הזכות שיש למזכה הרבים ומוכיח את חברו, אם חברו שמע, המוכיח מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם חברו לא שמע, אז המוכיח מקבל כל חלקו הטוב של חברו, וזה שלא שמע לוקח מפנו את חלק הגיהנום שלו. ובזהר (פ' תרומה ככ"ט ע"א), אמרו: שצריך האדם למרדף בתר חיביא ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חייו, עד כאן לשונו.

בואו ונשיר ביחד עם העליונים שישו ותחתונים עליו רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום ורבי אלעזר בנו וכל החבריא קדישא רוקדים ביחד אתנו על שהתקבצו צבור גדול כזה ב"ה יחד, לעורר על לימוד תורת הסוד וכך נוכל להבין יותר טוב את תורת הנגלה, ובזה נתקשר כלנו לשושרת הרשב"י, וכל אחד מפאן יעורר את חברו ובנדאי משיח יבוא תקף ומיד ממש כהבטחת הרשב"י בדא יפקון מגלותא ברחמי אמן פן יהי רצון.

נתחיל בנגון:

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו
בר יוחאי.

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר
אתכם, אביכם שבשמים. ואומר, מקוה ישראל השם, מה מקוה
מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברום הוא מטהר את ישראל.

צריך באור בתבות "מקוה ישראל השם, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף
הקדוש ברום הוא מטהר את ישראל", ואפשר לפרש בהקדם דברי הצדיק הקדוש
רבי פנחס מקאריין ז"ל: ע: כשאין לכם מקוה צריכים אתם להטהר בקדשת הזהר.

אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור שיושבין בכפרים ואין להם מקוה, אינם
רוצים ללמד זהר, ואני אומר להם אדרבא, על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל
יום טוב בערב שבת אין צריך לטבל על השבת, כי מה צריך מקוה גדולה מקדשת
יום טוב (רבי פנחס מקאריין ז"ל, ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד).

ולפי זה אפשר לפרש, מקוה ישראל השם, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף
הקדוש ברום הוא מטהר את ישראל, שהשם והמקוה והזהר הם דבר אחד כמו שכתוב

הוספות והארות

יג. ובספרו קהלת יעקב כתב, זה לשונו: | וצריך להתגלות בו חכמת האמת כדי שיבוא
"ומה גם בודונו זה עתה שהוא דרא בתראה, משיח".

בזוהר (חלק ב' פרשת בא דף ל"ח עמוד א', וכן מובא באדרא): בָּכְנוּ רַבֵּי חֵיטָא וְרַבֵּי יוֹסֵי וְאָמְרוּ, רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, שֶׁהוּא פִּתַח הַשְּׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת הַחֲכָמָה, וְהוּא פֹּעֵל תַּקּוּן בְּמַדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְדַאי בְּדוֹר הַזֶּה מִי הוּא פְּנֵי הָאָדוֹן ה', זֶה רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, שֶׁעָלָיו נֶאֱמַר: **"שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶל פְּנֵי הָאָדוֹן ה'"**, מִי שֶׁהוּא גֹבֵר בְּגוּבְרֵי צְרִיף לְהַתְנַאֲוֹת לְפָנָיו. וְעַכְשָׁו מוֹיָבן דְּבַרֵּי רַבֵּי פִּנְחָס מְקַאֲרִין זְכוּתוֹ תַּגָּן עָלֵינוּ.

עוֹד אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעַדְנוּ אֲדוֹנֵנוּ בַר יוֹחָאי", דְּהִנֵּה אָמְרוּ חַז"ל (סְנֵהֲדָרִין דְּף צ"ח עֲמוּד ב'): אָמַר עוֹלָא יִיתֵי וְלֹא אֵיחְמִינִיה וְכֵן אָמַר [רַבָּה] יִיתֵי וְלֹא אֵיחְמִי, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. כִּי הֵם רָאוּ מַה שִּׁיְהִיָּה בִּימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְלֹא יָכֻלוּ לְהַבִּין אִיךָ יְכוּלִים לְעַמּוֹד בָּזֶה.

רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זי"ע, רָאָה כָּל זֶה וְהִכִּין לָנוּ אֶת הַנֶּשֶׁק הַכִּי הַטּוֹב שֶׁאֲנוּ יְכוּלִים בְּרַגְעִים אֶחָדִים לְהַתְקַשֵּׁר לְהַקְב"ה וְלִזְכוּת לְמַה שֶׁכָּל הַדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְזַכּוֹת, וְכֵמוֹ שֵׁשׁ פְּצֻצַת אָטוֹם בְּגִשְׁמֵי כַף יֵשׁ בְּרוּחָנִי.

מְדַבְּרִים כָּאֵן עַל דְּבַר שְׁמַקְרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה וּמְבִיא אֶת הַמְּשִׁיחַ, וּמַעֲכָב מְלִבּוֹא עַל עַם יִשְׂרָאֵל פְּצֻצַת אָטוֹם. אֵין זְמַן יוֹתֵר!!! כָּל הַיְהוּדִים בְּאֶשֶׁר הוּא שֵׁם צְרִיכִים לְהַפְּיץ אֶת לַמוֹד הַזוֹה"ק.

עַכְשָׁו נִקְרָא לְכֶם מִכְתָּב גִּלּוּי שֶׁל הַצַּה"ק מֵרֵן בַּעַל הַסֵּלֶם (נִשְׁמַת הָאָר"י ז"ל) שֶׁנִּתְגַּלָּה אַחֲרֵי תִשְׁעִים שָׁנָה:

מִכְתָּב גִּלּוּי שֶׁל בַּעַל הַסֵּלֶם.

"וַתִּדַע נְאֻמָּנָה, שֶׁעֲדִין לֹא הָיָה מִזְמַן הָאָר"י ז"ל עַד הַיּוֹם הַזֶּה מִי שִׁיבִין אֶת שִׁימַת הָאָר"י ז"ל עַל שְׂרָשׁוֹ וְכוּ', וְהִנֵּה בְּרִצּוֹן הַעֲלִיּוֹן וְתַבְרַף זְכוּתִי לְעַבּוֹר נִשְׁמַת הָאָר"י ז"ל, לֹא מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הַטּוֹבִים, אֲלָא בְּרִצּוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁנִּשְׁטַבְּ גַם מִפְּנֵי עֲצָמֵי לְמַדָּה נִבְחַרְתִּי אֲנִכִּי לְנִשְׁמָה נִפְלְאָה זוֹ שֶׁלֹּא זָכָה בָּהּ אָדָם מֵעַתָּה פְּטִירְתוֹ עַד הַיּוֹם, וְלֹא אוּכַל לְהַאֲרִיף בְּעֵינָן זֶה מִפְּנֵי שֶׁאֵין דְּרַכֵּי בְּזֶה לְדַבֵּר בְּנִפְלְאוֹת".

(מֵרֵן "בַּעַל הַסֵּלֶם" זי"ע בְּמִכְתָּב מִשְׁנַת תִּרְפ"א).

מִכְתָּב הַתְּגַלּוֹת נְבוּאִית שֶׁל הַשִּׁי"ת אֶל בַּעַל הַסֵּלֶם

"וַיְהִי בַתּוֹךְ שְׁנֵי הַמַּלְחָמָה בֵּימֵי הַטַּבַּח הָאֵיוֹם, וְאֲנִי תַפְלָה, וְאֲבָךְ בְּכִי רַב כָּל הַלֵּילָה. וַיְהִי כַעֲלוֹת הַבֶּקֶר וְהִנֵּה אֲנִשִּׁי הָעוֹלָם כְּלוּ כְמוֹ מְקַבְּצִים בְּקִבוּץ אֶחָד לְפָנָי דְּמִיּוּנִי, וְאִישׁ אֶחָד מֵרַחֲף בִּינִיהֶם בְּרֹאשׁ חֲרָבוֹ עַל רְאֻשֵׁיהֶם, מִצְּלִיף כְּלָפֵי רְאֻשֵׁיהֶם, וְהִרְאֻשִׁים פּוֹרְחִים לְמְרוֹם וְגוֹיּוֹתֵיהֶם נוֹפְלִים לְבִקְעָה גְדוֹלָה מְאֹד וַיְהִיו לִים שֶׁל עֲצָמוֹת.

והנה קול אלי: אני אל שדי המנהיג לכל העולם כלו ברחמים מרבים, שלח ידך וּאחז בהחרב כי עתה נתתי לך עֲצָמָה וּגְבוּרָה. ותלבישיני רוח ה' ואחזתני בהחרב, ותכף נעלם אותו האיש והבטתי היטב על מקומו ואיננו, והחרב ברשותי לקנני הפרטי.

ויאמר ה' אלי: שא רגלך ולך לך ממולדתך אל ארץ החמדה ארץ האבות הקדושים, ואעשך שם לחכם גדול ועצום, ונברכו בך כל גאוני הארץ, כי אותך בחרתי לצדיק וחכם בכל הדור הזה, למען תרפא את שבר האנושי בישועה של קיימא, ואת החרב הזה תתקח בידיך ותשמור עליה בכל נפשך ומאודך, כי היא האות ביני וביניך אשר כל הדברים הטובים האלו יתקיימו על ידיך, כי עד עתה עוד לא היה לי איש נאמן כמוך, למסור לו החרב הזאת, ועל כן עשו החובלים מה שעשיו, ומעתה כל מחבל אשר יראה את חרבי בידיך, תכף יתעלם ויתבער מהארץ.

ואסתר פני כי יראתי מלהביט לעמת הדובר בי, והחרב שהייתה למראה עיני דמיוני כמו חרב פשוטה של ברזל, בדמות משחית נורא, הנה נתהפכה ברשותי לאותיות נוצצות השם הקדוש "אל שדי" אשר ברק זיווים מלאה אור ונחת והשקט, ובטח את כל העולם כלו.

ואמרו (ה) אל לבי: מי יתן ואקנה לכל דרי העולם מטופס (מטפה / מאפס) טהרה של החרב הזאת, כי אז ידעו שיש נעם ה' בארץ.

ואשא עיני והנה ה' נצב עלי ויאמר אלי: אני אל אלקי אבותיך, שא נא עיניך מהמקום אשר אתה עומד לפני ותראה כל המציאות אשר המציאתי יש מאין, עליונים ותחתונים יחד, מראש מתחילת יציאתם לגלוי המציאות, ועד כל המשך זמן בסדרי התפתחותם, עד יבואו על גמר מלאכתם כראוי, למעשה ידי להתפאר. ואראה ואשמח מאד על הבריאה הנהדרה וכל מלואה, והענג והטוב אשר כל באי הארץ מתענגים עליה, ואודה לה.

אז אמרתי לה': לפניך נעבד ביראה ופחד, ונודה לשמך תמיד כי מאתך לא תצא הרעות והטוב, אכן שלשלת של נעם ערוכה לפנינו מראש עד סוף, ואשרי הדורכים על עולמך, אשר הכינות להם לנעם ועדן וכל טוב, אין שום נפתל ועקש בכל מעשי ידי העליונים ותחתונים יחד. ונמלאתי חכמה נהדרה, ועל כלם חכמת השגחתו הפרטית בתכלית. כן הלכתי והוספתי חכמה יום יום ימים רבים שמונים ומאת יום.

בימים האלה עלה על לבי לערוך תפלה לה' לאמור: הן נמלאתי חכמה יותר מכל הקדמונים ואין דבר בעולם אשר יפלא ממני, אולם את דברי הנביאים וחכמי ה', איני מבין כלום, גם השמות הקדושים ברבם לא הבנתי, והרהרתי: הנה ה' הבטיח לי חכמה ודעת, עד להיות למופת בין החכמים והנבונים, ואני עדן את שיחתם איני מבין.

ובטרם אקרא והנה ה' שורה עלי ויאמר: הן תראה חכמתך והשגתך למעלה למעלה, על כל החכמים אשר היו בארץ עד הנה, ומה שאלתו ממני ולא נתתי לך? ולמה תדאיב את רוחך בהבנת דברי הנבואה, שאינך מספק שדבריהם נאמרים מתוך קטנות מהשגתך, האם תרצה שאורידך ממדרגתך, ואז תוכל להבין את כל דבריהם כמותם?

והחרשתי ושמחתי בהתפארות רחבה ולא עניתי דבר.

אחרי זה שאלתי את ה': הלא עד הנה לא שמעתי דבר על קיום גויתי, וכל הטובות והיעודים הגיעו לי מתוך רוחניות בלבד, ואליה הפל מיעד, ואם פן מה יהיה שבגלל איזה מחלה או פגעי הגוף יתבלבל שכלי ואחטא לפניה, האם תשליכני מלפניה ותאבד את כל הטובה הזאת, או תענישני?

וישבע לי ה' (הן כבר באת על תכליתך, ולכל פשעיך סלחתי והחסד הזה) בשמו הגדול והנורא ובכסאו הנצחי, כי לא ירפה חסדו ממני בנצחיות, ואם אחטא, ואם לא אחטא, חסדו יקדושתו לא יסור הימני לנצח, ושמעתי ושמחתי מאד.

ובמלות הימים האלה הקשבתי קשב רב לכל היעודים וההבטחות שנועדתי מאת ה', ולא מצאתי בהם ספוק ולשון איך לדבר אל בני העולם, ולהביאם לחפץ ה' אשר הודיעני, ולא יכלתי להתאפק לטיל בין בני אדם הריקים מכל, ודוברים סרה על ה' ועל בריאתו, ואני שבו^(ה) על ההלך הולך ושמח, וכמו מצטחק על האמללים האלה, ונגעו אלי הדברים עד הלב.

אז הסכמ בלבי – יהיה מה שיהיה ואפילו ארד ממדרגתי הרמה, הנני מוכרח לשפוך תפילה חמה לה', לתן לי השגה ודעת בדברי נבואה וחכמה ולשון להועיל את בני העולם האמללים להעלותם לדרגת החכמה והנעם כמותי. והגם שידעתי מאז שאסור לי להדאיב רוחי עם כל זה לא התאפקתי, ושפכתי שיח ותפלה חמה מאד.

ויהי בבקר ואשא עיני וראיתי יושב בשמים ישחק עלי ועל דברי ויאמר לי: מה אתה רואה? ואומר אני רואה ב' אנשים מתאבקים יחד, אחד חכם ושלם בכל עוז, והשני קטן וטפוש כמו קטן שנולד, והשני החסר טעם, הקטן והחלש, מפיל את הגבור והשלם.

ויאמר לי ה': זה הקטן גדול יהיה. ויפתח הקטן את פיו ואמר לי איזה פסוקים בלתי מובנים לי כל צרכם, אמנם, הרגשתי בהם כל אוצרות החכמה והנבואה הנהוגה בין כל נביאי אמת, עד שידעתי כי ענה לי ה', ונתן לי מהלכים בין כל הנביאים וחכמי ה'.

ויאמר לי ה': קום על רגלך והבט לרוח מזרחית קדמה, ונשאתי עיני וראיתי אשר הקטן הלז ברגע אחת נתרום והשוה את עצמו וקומתו לקומת הגדול, ועדיין היה חסר טעם ושכל כמקדם ונפלאתי מאד.

אחר זה היה דבר ה' אלי במחזה לאמור: שכב על צדך הימנית. ואשכב על הארץ, ויאמר לי: מה אתה רואה? ואומר: אני רואה גויים ולאמים רבים מאד מתנשאים ונאבדים ומראיהם משחת מאדם. **ויאמר לי ה':** אם תוכל לתן צורה לכל הגויים האלה ולהפיח בהם רוח חיים, אז אביאך אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיך לתת לה, וכל יעודי יתקומו על ידך".

(העתק התגלות נבואית מתוך כתב יד קדשו של מרן בעל "הסלם" ז"ע)

מי שמתבונן בב' קטעים אלו היטב, מבין שלפני מספר לא רב של שנים נתגלגל האר"י הקדוש שוב לעולמנו זה, וחי בינינו. ולא בכדי הביא השי"ת נשמה נפלאה זו לעולם, אלא עשה זאת מפני שהעולם נצרך לה, בכדי להאיר את דרכם של הדורות הנמוכים, אשר הנם כמגששים קיר מחמת עיוורונם הרוחני, ומחמת שליטת החמר והגשמיות בדרך חיייהם. ולפיכך הטביע השי"ת בנשמת רבינו את הסגלה של הבהרת ערכי עבודת ה', באפן הבהיר ביותר, בצורה מיחדת המתאימה לאנשי הדור הזה. נשמה מאירה כזו, אשר יורדת פעם בעשרות דורות לעולם, נשלחת בכדי להורות למבקשים את דרך עבודת השי"ת באפן האמתי. כי מדריכים רבים יש לדור בעבודת ה', אולם רבם ככלם לא הגיעו להשגות עליונות, ולא נתגלו להם רזי תורה כלל. אם כן, כל הדרכותם בנויה על סברות בלבד, ואין ערבות, ולו גם קלושה על אמתיות דבריהם. אולם הדרכתו של רבינו הקדוש, שהגיע לרום המעלות הנשגבות ביותר, הנה בוערת באש אמת יוקדת. וכל ההולך לפי הדרכתו, הרי הוא הולך בנתיב שהלך בו רבינו, והגיע על ידו לקרבת השי"ת, כפי שנראה מן ב' הקטעים הנ"ל, ועל כן ודאי תורתו תורת אמת, ללא שמץ של פסלת או ספקות. וזהו ההבדל הגדול בין הדרכתו של מי שכתב הגיע לגמור תקונו, לבין מי שעדין תוהה בערפל הספקות, ומנסה לברר ברורים שונים מספקים לחלוטין.

והנה כדרכם של דברים, כל זמן חיותו לא נתפרסם כל כף הדבר, ורק לאחר פטירתו, מעט מעט החל לזרוח אורו, עד שכיום עלה נוגה תורתו, ומאיר בעז לכל המבקשים דבר ה'. וכבר נמנו וגמרו הטועמים תורתו, כי אין רפואה לדור זה ולבאים אחריו, אלא בצרי זה שהוא תורת רבינו הקדוש ז"ע. וכבר שוקדים על עמקי סודותיו חסידים ואברכים ובני עליה מפל החוגים והזרמים זה בצד זה.

ועכשיו יכולים להבין למה בעל הסלם הלך עשרים שנה לפני מלחמת העולם לכל הרבנים להגיד להם שילמדו זוהר הקדוש כי היה שליח השם להציל את עם ישראל.

ידוע שבעל הסלם זצ"ל עשרים שנה לפני מלחמת העולם, הלך לכל הרבנים וראשי שיבות, ואמר להם שיש גזירה גדולה שנחתמה על כלל ישראל, שחלק גדול מכלל

ישׁראל יִמְחֶקוּ מִן הָעוֹלָם רח"ל, וְאָמַר דְּבָרֵי הַרְמַח"ל הַיְדוּעִים שֶׁרַק לְמוֹד הַזוהר הַקְדוּשׁ יְכוּל לְהַצִּיל אוֹתָנוּ מִן הַגְּזֵרוֹת הַרְעוּתִי רח"ל.

הוספות והארות

ד. על ידי למוד הזהר הקדוש מתמתקים היסורים

בְּזֶהר נִשְׂא (דף קנ"ג): [וּפְנֵה רַבִּי שְׁמֵעוֹן לַהֲרַעֲיָא מִהֵימָנָא וּפְרַשׁ לוֹ מַה שְׁכָתוּב "שֵׁם שָׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט" בְּאִפּוֹן אַחֵר, וְאָמַר] **וְרַעֲיָא מִהֵימָנָא**, [שְׁנוֹשְׁמַתָּךְ מִתְנוּצָצָת בְּתַלְמִידֵי חֲכָמִים שֶׁבְּכָל דוֹר], **תָּמַן אַתְקִיִּים בְּךָ**, [שֵׁם בְּגִלוֹת נִתְקַיִם בְּךָ, מַה שְׁכָתוּב] **שֵׁם שָׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט** [הֵיִינוּ הַתְּלַבְּשׁוֹת הַתּוֹרָה הָעֲלוּיָהּ בְּשִׁשָּׁה סִדְרֵי מִשְׁנֵה שְׁבַמט"ט, שֵׁשׁ בָּהֶם קוֹשִׁיא וּמְחַלְקַת וּמִרִירוֹת, וְהוּא מִתְמַרְמֵר בְּתוֹכָם עַד שְׁמִתְלַבֵּן הַהֲלָכָה], **וְשֵׁם נִסְהוּ**. [וּמְפָרֵשׁ] **וּבַהֲיָ עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע דְּאִיהוּ אִיסוּר וְהִיתֵר**. [וּבְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע שְׁמִשֵּׁם הוּא עֲנָן אִיסוּר וְהִיתֵר, דְּהֵינּוּ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה שְׁהִיא שִׁשָּׁה סִדְרֵי מִשְׁנֵה שְׁמַצַּד מִלְאָךְ מִט"ט, יִתְעַלוּ הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים מִחֲמַת שִׁינְעוּ עֲצָמָם בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה] **וּבְאֵינוּ רִזִּין דְּאַתְגְּלִין עַל יְדָךְ**, [וּבְאֵלוּ הַסּוּדוֹת שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדָךְ], **וְיִמְתְּקוּ הַמִּים**. [דְּהֵיִינוּ] **כְּמִלְחַ דְּמִתְקַת בִּשְׂרָא, הַכִּי יִתְמַתְקוֹן בְּרִזְיָא דְּאַתְגְּלִין עַל יְדָךְ, כָּל אֵינוּ קוֹשִׁין וּמְחַלּוֹקוֹת**, [כְּמִלְחַ הַמִּתְקַת אֶת הַבִּשְׂרָ, כִּךְ יִתְמַתְקוּ וְיִתְשַׁבּוּ בְּכַח הַסּוּדוֹת שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדָךְ כָּל אֵלוּ הַקְּשִׁיּוֹת וְהַמְחַלְקַת, כִּי יֵשׁ כְּמַה מֵאִמְרֵי חֲז"ל שְׂאֵינוּ מִתְיָשָׁבִים אֶלָּא עַל דְּרַךְ הַסּוּד], **דְּמִין מִרִין דְּאוֹרִיִּתָא דְּבַעַל פֶּה**, [כִּי מִים הַמְּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, דְּהֵיִינוּ מַה שֶׁטַּעְמוֹ טַעַם מֵר בַּתּוֹרָה מִחֲמַת הַקְּשִׁיּוֹת], **אַתְהֵדְרוּ מִתִּיקוּן מִי אוֹרִיִּתָא**, [עַל יְדֵי הַסּוּדוֹת חוֹזְרִים לְהִיּוֹת מִי הַתּוֹרָה מִתִּיקִים].

דְּחֶקִין דִּילָךְ, כְּחַלְמִין דְּעִבְרִין. [וְיִחְזְרוּ לָךְ כָּל הַצְּרוֹת שֶׁעֲבָרוּ עֲלֶיךָ כְּמוֹ חֲלוּמוֹת שְׁעוֹבְרִים וְאֵינָם], **וְחַל"ם, בְּהִיפּוּךְ אַתְנוֹן מַל"ח**. **דְּמִתְקַת יַת בִּשְׂרָא**. [וּמִלַּת חַל"ם בְּהִפּוּךְ הָאוֹתִיוֹת הִיא מַל"ח הַמִּמְתְּקַת אֶת הַבִּשְׂרָ], **אוּף יִסוּרִין מְמַתְקִים**. [כִּךְ הַיִּסוּרִים שֶׁמִּמְתְּקִים כְּמִלְחָ יְהִי כְּמוֹ חֲלוּם], **כְּמַה דְּאוֹקְמוּהּ**. [כְּמוֹ שֶׁבְּאָרוּ הַחֲכָמִים [עֵין מִסְכַּת גְּרָכוֹת דָּף ה' ע"א]].

א) ברור הסיגים - הרשעים מישראל

וְלִרְשָׁעִים מִתְהַדְרֵן יִסוּרִין מִלְח סְדוּמִית, [וְלִרְשָׁעִים יִחְזְרוּ הַיִּסוּרִים כְּמוֹ מִלְח סְדוּמִית], **דְּאִיהִי מִסְמָא אֶת הַעֵינִים**, [שֶׁהוּא מְעוֹר אֶת הַעֵינִים, כִּי לֹא יִשְׁיֵגוּ אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים בְּחֻבְלֵי מְשִׁיחַ וְיִבְעֻטוּ בָּהֶם וְיִצְאוּ מִכְּפָל יִשְׂרָאֵל], **לְקִיָּמָא בְּהוּ** [לְקִיָּם בָּהֶם מַה שְׁכָתוּב] **(אִיּוֹב י"א כ') וְעֵינֵי רְשָׁעִים תַּכְלִינָה**. [וְלֹא יִזְכוּ לְרְאוֹת בְּטוֹב ה', וְעֵנָן זֶה יַעֲשֶׂה הַקְּב"ה לְנִסּוֹת בָּהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל לְרְאוֹת הַיַּעֲמָדוֹ בְּאַמוֹנוֹתוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ].

וְאֵינוּן (דף קנ"ג ע"ב) **עֵרַב רַב רְשִׁיעִיָּא**, [וְאוֹתָם הָעֵרַב רַב הַרְשָׁעִים], **דִּיתְקִיִּים בְּהוּ בְּהֵוּא זְמָנָא**, [שִׁיתְקִים קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ מַה שְׁכָתוּב] **(דְּנִיָּאל י"ב י') יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים**. [כִּי אִזּוּ יִהְיֶה בְּרוּר הַגְּמוּר שֶׁל כָּל הַבְּחִינּוֹת שֵׁשׁ בִּישְׂרָאֵל, וּמְפָרֵשׁ] **יִתְלַבְּנוּ: אֵינוּן מְאִרֵי מִשְׁנָה**. [אֵלוּ הֵם בְּעֲלֵי מִשְׁנָה שִׁיתְבָּרְרוּ עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה], **וְיִצְרְפוּ: אֵינוּן זֶרְעָא קְדִישָׁא דְּשָׂרָא עֵמָא**. [אֵלוּ הֵם זֶרַע קוֹדֵשׁ שֶׁל שְׂאֵר הָעָם שִׁיתְבָּרְרוּ עַל יְדֵי מִצּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְצִדְקָה], **הָדָא הוּא דְּכַתִּיב**, [זֶהוּ שְׁכָתוּב] **(זְכַרְיָה י"ג ט') וְיִצְרְפִתִּים כַּצּוּר אֶת הַכֶּסֶף**. [דְּהֵיִנוּ עַל יְדֵי הַכֶּסֶף שְׁנוֹתְנִים לְצִדְקָה], **וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, אֵינוּן עֵרַב רַב**. [אֵלוּ הֵם הָעֵרַב רַב שֶׁיִּצְאוּ מִכְּפָל יִשְׂרָאֵל].

ב) העוסקים בזוהר הקדוש יזכו להיכנס בתבת נח - ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג

וְיִסוּרִין דִּילָךְ [וְהַיִּסוּרִים וְהַצַּעַר שֶׁלָּךְ, דְּהֵיִנוּ הַצַּעַר שֶׁמְגִיעַ לְהַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה], **בְּרִזִּין אֵלִין דְּאַתְגְּלִין עַל יְדָךְ, יְהוֹן לָךְ מִתִּיקוּן**, [בְּסוּדוֹת הָאֵלוּ שֶׁמִּתְגַּלִּים עַל יְדָךְ יְהִי לָךְ מִתִּיקִים, כִּי עַל יְדֵי הַסּוּד יִשְׁיֵגוּ אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים, וְכִשְׂאָדָם מְשִׁיג אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים יִשְׂמַח בָּהֶם], **וְיִהְיֶה לָךְ כָּל**

שליחותה בנאמנות] **דשליח אחרא דאקרי בשמך**, [כי שליח אחר דהינו ירבעם הנקרא בשמך (כי כל חכמי ישראל היו בפניו כקלפת השום) ועוד שהיה מלך ישראל וכמשה רבנו שנאמר בו ויהי בישרון מלך] **כעורב דאשתלח בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא**, [הוא נדמה לעורב ששלחו נח בתחלה מן התבה ולא חזר בשליחותו, כי לא רצה לילך בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה שליחותו להחזיר ישראל בתשובה, אלא] **דאשתדל בשקצים, דאתמר בהו, (במסכת פסחים דף מט ע"ב) עמי הארץ שקץ**. [שהשתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ שנמשלים לשקץ], **בגין ממונא דלהו, (בשביל הממון שלהם שנתנו לו), ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא לצדיקיא בתיובתא**. [ולא השתדל בשליחותו להחזיר את ישראל שהם צדיקים בתשובה], **כאלו לא עביד שליחותא דמאריה**. [ולכן נחשב לו כאלו לא עשה שליחות קונו בשביל מה שנשלח לעולם הזה, לכן נגרם הגלות על ידו]. (ויש להקשות מדוע אמר כאלו לא עביד, הרי ממש לא עשה שליחותו, ולמה אמר כאלו?

ויש לומר שרומז לרבנים שבאמת הם בונים בנינים גדולים, ולכאורה עושים מעשים טובים עם הרבה פרסום, אך באמת כונתם הוא רק **לחמדת הממון**, ואלו העקר שזה להחזיר את עם ישראל בתשובה ולדאג לגאולה, **זה לא עושים**, ולכן אמר "כאלו" דכלפי חוץ חושבים שעושים המון, ורק יודע תעלומות רואה שלא עושים כלום, **ולא אכפת להם מכלל ישראל ומצער השכינה הקדושה** (עין אור הזוהר בשם המהר"ח ו'הרמח"ל).

ובך **יתקיים דא דיונה**, [ובך משה רבינו מהימנא יתקיים הסוד של יונה הנביא], **דעאל בעמקין דתהומי ימא**, [שנכנס בעמקי תהום הים], **הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא**, [כך תפנס אתה בעומקי תהומות התורה], **הדא הוא דכתיב, (זה שאמר יונה הנביא) [יונה ב] ותשליכני מצולה בלבב ימים**. [הרומז על ים התורה]. (מתוך מדבש)

[ומה שכתוב] **(דניאל ב) והמשכילים בינו, אינו מארי קבלה**, [אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה], **דאתמר בהו [שנאמר בהם] (דנאל יב ג) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע**. [והיינו] **אלין אינו דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר**, [אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזהר, כלומר שמנגעים עצמם להבין את עומק דבריו], **דאיהו פתיבת נח**, [שהוא פתיבת נח, כמו שתבת נח לא זכו להכנס בה אלא מעט, כך לא יזכו להכנס בהגנת ספר הזהר אלא מעט, וזה שאמר] **דמתכונשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא**. [שנאספים בו שנים בעיר ושבעה מן המלכות, דהינו מכל המדינה], **ולזמנין [ולפעמים כשאין זכות בדור, אז רק] אחד מעיר, ושנים ממשפחה**. [כלומר מעטים יהיו הזוכים להבין את ספר הזהר], **דבהו [כי באלו שיזכו להבין את ספר הזהר] יתקים [מה שכתוב] [שמות א כב] כל הנו הילוד [הינו כל הנשמות הנוולדות מאמא קדישא], היאורה תשליכוהו**. [דורש האונ"ר נוסריקון אור ה', (ועוד יש לומר היאור"ה כמו לאור"ה דהא אהרונה כל בתחלתה, (רש"י על הפסוק **הבאים מצרימה**), ולהיאור"ר נוסריקון ליהי אור"ר וזה אור הגנוז בתורה, ומתגלה בספר זוהר הקדוש]] **ודא אורה דספרא דא, (וזהו האור של ספר הזה שזכו לראות באורו), וכלא על סיבה דילך**. [והכל הוא על סבה שלך ובכחך, לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

ג) ירבעם השתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ בשביל הממון שלהם ולא השתדל להחזיר את ישראל בתשובה - זוהי סבת אריכת הגלות

[וזה שאמר] **וימאן גרים דא**. [ומי גרם את אריכות הגלות], **עורב [דהינו ירבעם שחטא והחטיא את ישראל והשחיר פניהם כעורב, (ועוד דהוא כעורב שלא נאמן בשליחותו)] דאנת תהא בההוא זמנא, כיונה**. [כי אתה רבינו מהימנא תהיה בעת ההיא כיונה של נח שעשתה

על כן העצה היא, שכל אדמו"ר רב וראש ישיבה יאמר, שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש.

ולא שמעו בקולו! ^{יט}

אחר כף פרצה מלחמה גדולה ונהרגו 6 מליון יהודים, פעת אני שואל את אותה השאלה שמקשה הגמרא במסכת שבת (נה) מי הרג אותם? ^{יט}

הוספות והארות

יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנגמין דברים מלערים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להקריב את כל עולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלה.

ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם.

וזה"ל מדרש רבה (איכה דף נ"ב ע"א) וממקדשי תחלו באותו שעה קפצה קטגוריה לפני פסא כבוד אמרה לפניו רבון העולמים, איזה מהן נהרג **על שמך, איזה מהן נפצע מחו על שמך, איזה מהן נתן נפשו על שמך.**

והנה הב"ח (חלק ח"מ ס"ט) הקשה מדוע מימות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד מגדולי ישראל שקנא לעשות כמעשיו ולילך בדרכיו לסבב בכל שנה, גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תרוצים על קשי' זו אבל קשה מאד לסמך לעשות הלכה למעשה על תרץ זה.

והיוצא לנו על כל פנים מזה הוא שאם יש דרך לסבב גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל, להדריכם ולנהלם ועל דרך זה לא יהיה שיך תרוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבדך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] **גודאי בלי שום ספק שרמי' עליו לסבב ולילך כדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה ננתתך, [וראה להלן מה שהבאנו מהפסח חיים זצ"ל, דכל רב בישראל נקרא צופה, (המעתיק)] וכל ישראל ערבים זה בזה, מכש"כ בדור היתום הזה**

טו. מי שמונע תורת סוד, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

ובתקוני זוהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו... ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרוצופים, [שתי התורות] הוא ג"ן סדרים, [תורה שבכתב הוא ג"ן פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת מי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

טז. הנה אהז"ל (שבת דף נ"ה ע"א) אמרה מדת הדין לפני הקב"ה רבונו של עולם מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבונו של עולם היה בידם למחות ולא מחו. אמר לו גלוי וידוע לפני שאם מחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו רבונו של עולם אם לפני גלוי להם מי גלוי, וכתוב ויחלו באנשים הזקנים, תנו ר' יוסף אלו בני אדם שמקיימין את התורה כולה מא' ועד תי"ו.

(עיין ילקוט שופטים רמז ס"ח) וז"ל: ו"כל מי שספק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנושפים בישראל נשפכים על דיר", א"ת אותם ע"ב אלה שנהרגו בגבעת בנגמין מפני מה נהרגו היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אליעזר עמהם שיקשרו תבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארפבותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל:

ידוע מאמר חז"ל (שבת דף נ"ה עמוד א') אַמְרָה מִדַּת הַדִּין לִפְנֵי הַקַּב"ה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מֵה נִשְׁתַּנּוּ אֵלּוּ מֵאֵלּוּ. אַמְרָה לוֹ, הִלְלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים וְהִלְלוּ רְשָׁעִים גְּמוּרִים. אַמְרָה לִפְנֵי רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם **הִיא בְּיָדָם לְמַחֲוֹת וְלֹא מַחֲוִי**, וְאֵין כָּאֵן מְקוֹם לְהֶאֱרִיךְ.

הוספות והארות

מְלַמֵּד וּמְחַזֵּק כָּל הַנְּלוּיִם אֵלָיו, וַיַּעֲקֹב אֲבִינוּ לְמַד בְּנֵינוּ כּוֹלֵם וְהַבְּדִיל לֵוִי וּמִנְהוּ רֹאשׁ וְהוֹשִׁיבוּ בִישִׁיבָה לְלַמֵּד דְּרָךְ הַשֵּׁם וְלִשְׁמוֹר מִצְוֹת אַבְרָהָם עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. **הִרִי שֶׁאֲבָרְהָם אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם כְּכֹר חֵבֵר סְפָרִים בְּעֵינֵינוּ הַיְהוּדוֹת וְשִׁלְחָם כְּדִי לְהַפְיֵץ וְלְהוֹדִיעַ עַל יְדֵי כָּךְ שֶׁה' אֵל עוֹלָם.**

בא וראה כמה גדול שכר המחזיר

בתשובה

אֵיתָא בְּזוּהַר חֲדָשׁ פְּרֻשֵׁת לָךְ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאָמַר ר' אַבְהוּ בֵּא וְרֵאָה כִּמְהָ שְׁכָרוֹ שֶׁל אָדָם הַעוֹשֶׂה לְאַחַר לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה מִנְרָאָה לִי מִמָּה דְכָתִיב "וּמִלְכֵי צִדְקָה מִלֶּךְ שָׁלֵם". תִּנִּי ר' חֵזְקִיָּה רַבָּה בְּשִׁעָה שֶׁנִּשְׁמַת הַצְדִּיק הַמְחִזִּיר בְּתִשְׁבּוּבָה לְאַחֲרִים, יוֹצֵא מִן הַגּוֹף מֵיכָאֵל הַשֵּׁר הַגְּדוֹל הַמְקַרֵּב נַפְשׁוֹת הַצְדִּיקִים לִפְנֵי בּוֹרְאוֹ (אֵינוּ ר"ל קָרְבָן מִמֶּשׁ אֵלָּא שְׁהוּא מְקַרֵּב אוֹתָם וּמֵבִיאֵם בְּהִילָה ה' וּמִסְפָּר שֵׁם גְּדוֹל זְכוּתָם) הוּא יוֹצֵא וּמְקַדֵּשׁ שְׁלוֹם לְנַשְׁמָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק, שֶׁנֶּאֱמַר "וּמִלְכֵי צִדְקָה" זֶה מֵיכָאֵל רֹאשׁ שׁוּמְרֵי שְׁעָרֵי צִדְקָה "מִלֶּךְ שָׁלֵם" זֶה יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה הוֹצִיא לְחֵם וַיֵּין שֶׁהַקְּדִישׁ וַיִּצָּא לְקִרְיָתוֹ וְאָמַר לוֹ שְׁלוֹם בּוֹאֵךְ עַל־ל. וְגַם בְּעוֹלָם הַזֶּה יִזְכֶּה שִׁמְשׁוֹף עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד עֲבוּר זֶה וּמִמִּילָא יִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי הַכֹּל כְּדֹאֲמַרֵּן בְּתַמִּיד דִּךְ כ"ח:

החובה להזהיר את אחרים

פּוֹק חֲזִי מַה שֶׁקֵּתֵב בְּסִפְרֵי יְסוֹד וְשֶׁרֶשׁ הַעֲבוּדָה (שַׁעַר ז' פ"ד) וז"ל: וְאֵין דִּי לְהַפְקִיעַ אֶת עַצְמוֹ בְּלִבְדּוֹ בְּזִהְיֹת הַהִשְׁגָּחָה עַל עַצְמוֹ, אֵלָּא עַל הַכֹּל כְּלוֹ יִצָּא לְהַזְהִיר אַחֲרֵים גַּם כֵּן, וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקוֹ לְמִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לְזְכוּת הַרְבִּים בַּזֶּה. עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ.

וּבִסְפָר חוֹבַת הַלְּבָבוֹת שַׁעַר אַהֲבַת הַשֵּׁם פֶּרֶק ו' זֶהוּ לְשׁוֹן קְדוּשׁוֹ: וְכֵן מִי שֶׁאֵינוּ מֵתַקֵּן אֵלּא נַפְשׁוֹ בְּלִבְדּוֹ תַהִי זְכוּתוֹ מַעוּטָה וּמִי שֶׁמֵתַקֵּן נַפְשׁוֹ וּנְפִשׁוֹת רַבּוֹת תִּכְפַּל זְכוּתוֹ כִּפִי זְכוּת מִי שֶׁמֵתַקֵּן לְאַלְקִים, עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ. וְאֲמַרֵּן בְּסִנְהֵדְרִין (דף

לְעַת עֲתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים אֲשֶׁר נִתְקַיְּם בְּכִמְהָ מְקוֹמוֹת אֲזַלְתְּ יָד, וְאָמַרו חֲכָמֵינוּ ז"ל נִתְמַעֲטוּ הַתְּלַמִּידִים וּפִירֵשׁ"י (חֻלְק דף צ"ז תְּלַמִּידִים כָּאֵלוֹ נִתְמַעֲטוּ הַמְחִזִּיקִין דִּי יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיר לְמוֹטָב) **וְאֵם לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בּוֹדָאֵי הוּא עֲתִיד לְתַן אֶת הַדִּין עֲבוּר שֶׁהוּא בְּכָלל עֲצוּמִים כָּל הַרוּגִיָּה הַגֵּיעַ לְהוֹרָאָה וְאֵינוּ מוֹרָה, כִּי עֵינֵי רָאוּ וְלֹא זָר, לֹא פַעַם אַחַת וּשְׁתַּיִם וְשִׁלַּשׁ אֵלָּא פַעַמִּים אֵין מִסְפָּר, שֶׁדְּבַרְתִּי עִם בְּנֵי אָדָם כָּאֵלוֹ עַד שֶׁכִּמְעַט לֹא הָיָה נִכְרַ בְּהֵם שׁוּם צִוּוֹת צִלָּם יִשְׂרָאֵלִי וְלְבִסּוֹף כֶּשֶׁנִּכְנַסְתִּי עִמָּהֶם בְּדַבְרֵים דְּבָרֵי רַכִּים וּכְבוֹשִׁים וְרַכִּים [כְּמוֹ שֶׁצִּוְּתָה תוֹרָה (בְּפִרְשֵׁת וְאָרָא) "וַיִּצְוֶם" אֵל "בְּנֵי יִשְׂרָאֵל פִּירֵשׁ"י "לְהַנְהִיגֵם בְּנַחְתָּ]. זְלוּ עֵינֵיהֶם דְּמַעוֹת וְאָמַרו אוֹי לֵנוּ שְׁמִימֵינוּ לֹא עוֹרְרוּ אוֹתָנוּ עַל דְּבָרִים כָּאֵלוֹ. וּמַעֲתָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע וּמְקַבְּלִים עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁתֵּאֱמַר אֵלֵינוּ, וְאֵנוּ נוֹתְנִים לָךְ אֶלֶף תּוֹדוֹת עַל שֶׁטְרַחַתְתָּ אֶת עַצְמְךָ לְהֶאֱדִיר עֵינֵינוּ וְלְהוֹרוֹת אוֹתָנוּ הַדְּרָךְ אֲשֶׁר נָלַךְ בָּהּ. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.**

יז. הַדְּבָר שֶׁל עֲרִיכַת סְפָרִים וְהַפְּצָתָם בְּעוֹלָם כְּכֹר הַקְּדִימֵנוּ בְּזֶה אֲבִי אוּמְתֵינוּ אַבְרָהָם עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּקָרְבוֹ אֶת הַבְּרִיּוֹת תַחַת כִּנְפֵי הַשְּׂכִינָה וְכִלְשׁוֹן הַרְמָב"ם (פ"א מ"ה ע"ס"ה הַלְכָה ג') וז"ל: ... וְהַתְּחִיל לְעוֹמֵד וְלִקְרָא בְּקוֹל גְּדוֹל לְכָל הָעוֹלָם וְלְהוֹדִיעַם שִׁישׁ שֵׁם אֱלֹהִים אֶחָד לְכָל הָעוֹלָם וְלוֹ רְאוּי לְעַבּוֹד וְהָיָה מְהֵלֶךְ וְקוֹרָא וּמְקַבֵּץ הָעָם מַעִיר לְעִיר וּמְמַלְכָה לְמַמְלָכָה עַד שֶׁהִגִּיעַ לְאַרְץ כְּנָעַן וְהוּא קוֹרָא שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּקְרָא שֵׁם בְּשֵׁם ד' אֵל עוֹלָם וְכִיּוֹן שֶׁהָיָה הָעָם מִתְקַבְּצִין אֵלָיו וְשׁוֹאֲלִין לוֹ עַל דְּבָרָיו הָיָה מוֹדִיעַ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי דַעְתּוֹ עַד שֶׁיִּחְזְרֵהוּ לְדָרָךְ הָאֱמֶת עַד שֶׁנִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו אֲלָפִים וְרַבּוֹת וְהֵם אֲנָשֵׁי בֵּית אַבְרָהָם וְשִׁתַּל בְּלָבָם הַעֲקָר הַגְּדוֹל הַזֶּה וְחִבְרָ בּוֹ סְפָרִים וְהוֹדִיעוּ לְיִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּשָּׁב יִצְחָק בְּגֵר מִלְּמַד וּמְזַהֵר, וַיִּצְחָק הוֹדִיעַ לְיַעֲקֹב, וּמִנְהוּ לְלַמֵּד וַיִּשָּׁב

הרמב"ן שנדחים מורה שהרחיקו לברוח ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך וכ"ש כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בענינו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובדות לידיעה הבורא ועבודתו. (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה ברבים יתבקשו הנפשות האובדות

והנה נמצאים מבעלי תורה ויראי השם שד' נתן בלבם חכמה ותבונה והי' בכחם להפאות שבר עמנו והחיוב עליהם לקרא בגרון וכשופר להרים קולם לדרוש ברבים להציל ההמון ממים הזדונים מאנשי רשע ממתעים וממדיחים שלוחי דסט"א ולהשריש בלבם אמונת השם יתברך ולחזק לבם בצוק העתים לחזקם ללימוד תורה הקדושה ולקיום המצוות ואם לא יעשו ככה יתבקשו מהם נפשות האובדות ועל זה רמז הנביא [יחזקאל ל"ד] בן אדם הנבא וכו' את הנחלות לא חזקתם וכו'. (שם).

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן הח"ח) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם

ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה וכמו שכתוב והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה. (שם).

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חבירו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל ואם

צ"ט: [ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:] כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן"

איתא בזוהר חדש דף ס"ב כרזא כריזי בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמזכיין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובה יקיים ג"כ הפסוק דואהבת את ה' אלקיך שפירושו ג"כ שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקיב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדם דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטוינו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הק' ז"ע: החובה להצלת נפשות ישראל

בזריזות - מואהבת את ה' אלקיך

כתוב בתורה ואהבת את ד' אלקיך וכתוב הרמב"ם שמצוה זו כוללת שנהי' קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחיו ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותם, כן כשתאהב אותם יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו. בספרי ז"ל: ואהבת את ד' אלקיך אהבה על הבריות כאברהם אביך שנאמר את הנפש אשר עשו בחרן.

הנך רואה בעליל שהזריזות איש את חבירו לקיום דת ד' הוא עצם המצוה של אהבת ד' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב.

והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם. (חז"ד להח"ח זצ"ל).

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו" וכתוב בפרשת תצא "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים וההתעלמות מהם השב תשיבם לאחיך". וכתב

וּלְפִי דְבָרֵי חַז"ל אֵלּוּ הָאֲדַמּוּרִים הָרַבָּנִים וְהָרָאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׂקִלּוֹ לְהַצִּיל וְלֹא הַצִּילוֹ, הֵם אֲשֶׁמִּים עַל כָּל הַשְּׂשָׁה מְלִיּוֹן יְהוּדִים שֶׁנֶּהָרְגוּ שֶׁנִּשְׁחָטוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם!!! שְׁהִיָּה בְיָדָם לומר לְצַבּוֹר לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוּשׁ וְנִתְעַצְלוּ וְלֹא אָמְרוּ, וְזֶה הָאֲמֶת לְאֲמֶתוֹ, וְכִתְבֵתִי עַל הָעִנְיָן הַזֶּה סֵפֶר שְׁלֵם "מִצּוֹת הַתּוֹכָחָה".

הַרְבֵּה שׁוֹאֲלִים אֶת הַשְּׂאֵלָה! הֲרֵי יֵשׁ כָּל מֵינֵי רַבָּנִים שֶׁלֹּא אוֹמְרִים לְלַמֵּד זֹהָר

הוספות והארות

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב עכ"פ כחפצי עצמו ובחפצי עצמו ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתייאש ממנו אלא הולך לידועים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו ה' חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, ה' מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי ה' הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר בכל דרכיך דעהו וכו', ר"ל באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ירך. (ע"כ תוכן דברי החפץ חיים בספר חומת הדת)

אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם מרצחים: "איכה היתה לזונה קרי נאמנה" הכוונה אפשר לומר כי ישעי' הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר קדשנו ירושלים עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צדיק ילין בה" שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן מכשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה" אבל במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע זרזו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד וזה שאמר "ועתה מרצחים" על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזרז בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה

נתעצל בזה עובר בלאו דלא תעמוד וכו' [כמו"ש בחו"מ תכ"ו] או אם רואה לחבירו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בוודאי מחויב בכל כחו למנעו מזה וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום מצותיו ועי"ז באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בוודאי אסור לנו להתעצל מלזרזם לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפי' אבל לבסוף גבי דילי'. (שם).

מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ד' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהי' ביכלתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכלנו ערבים זה לזה, כמ"ש הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו וכו' וכפירש"י, לכן הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חבירו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

ועתה נתבונן אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרים, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות ה' ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שע"ז יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חבירו מאיזה עון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עון.

הקדוש, אם כן מפני מה אנו נכנסים בעבי הקורה לפרסם ולהוכיח על למוד זוהר הקדוש? למה שתשמעו בקולי אם הרב שלכם לא אמר לכם ללמוד?
תשובה: אני רק מפרסם מה שאלף רבנים גאונים וצדיקים גדולי ישראל, צעקו ללמוד זוהר הקדוש, ובתוכם החפץ חיים שצנה לכל תלמידי הישיבה והאברכים ללמוד את הזוהר הקדוש בכל שבוע על הפרשה [וכל הראשי ישיבות מדור שעבר ללמוד זוהר הקדוש – ראה בספר אור הזוהר, מאורות הזוהר, זוהר הישיבה], והחפץ חיים כשידע את האמת, לא עשה חשבון לשום רב, רק פחד מהבית דין של מעלה, שכל יהודי יצטרך לתת תשובה אחר 120 שנה.

בספר זוהר מגנא ומצלא, ובספר סוד ה', ועוד, וכן פתב הגוב". הג"ר מנחם מענדל הלפרין זצ"ל: **הענינים וההרואים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך:** וזה לשון בעל הגוב"י על 'עין חיים' (בהסקמה שנתן להג"ר חיים שאול דוויק זצ"ל על ספרו 'איפה שלימה'). **מי שאינו לומד**

הוספות והארות

לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המכון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשוב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: "אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט). **פי באמת חכמה רבה ויקרא אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט א). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן:**

ונמצא שברחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתין, כמזכר בתקונים. ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזהו שנאמר (ישעיה נב, ג): "כי לא בחפזון תצאו, ובמונסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלוקי ישראל..."

והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית

[רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא].

יח. ידוע מה שנכתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהיינו ללא יסורי חבלי משיח. הרמח"ל (רבנו משה חיים לוצאטו הקדוש) מסביר בספרו אדיר במרום מה עומד מאחורי הדברים הללו של הזוהר. השורה התחתונה: פדאי מאד דנקא עכשו לזבך בקריאת ספר הזוהר הקדוש (כידוע). אמרו המקבלים שספר הזוהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

ומביא הרמח"ל: **"תניא אמר ר' שמעון לחבריא**

עד אמת נתיב בקיימא דחד סמכא"

מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאלה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (קכ"ד ב): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים)

והענין הזה תלוי הוא בעקרים גדולים מעקרי החקמה, ומושפש בעומקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו,

לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח).

ועל כן גם בריחת משה ורבי שמעון בר יוחאי היו על ידי הגזרה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהיינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אמא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמוזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחר העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח).

בטול הגזרות על ידי למוד הזוהר

בלי הפסק

וזאת ידעתי אגיד, כי ודאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע חס ושלום אל מקום גדול. ואנו תודה לקל הקדמנו ויחצה ה', יהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חידשים בקרוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו. וזאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרם צורם, לנצל מרשעת זו טמנו שונאיהם. ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רבי שמעון בר יוחאי בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנא עמוד א': 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויכלא ועל דא לא אצטרין אורייתא למפסק', ושם למעלה מעט: 'כל זמנא דחפימין ייחדון בה באורייתא לא כיל סמ' בהו', ועל כן שמנו עצמנו לקבע למוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]. שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי, שהלמוד הזה לא יהיה אלא לתקון כל ישראל. ועל כן כלם פאיש

הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צז ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפותה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעלות:

לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה.

ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקליפות תשארנה כפופות תחתם.

אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכי ושבתי עד ה' אלהיך" וכי' (דברים ד, ל)

דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות ז"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אמא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר חלק ג' סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאמא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה

נסתר וחכמת ספר הזהר, תסמנה שערוותי ובשרו יעשה חדודין חדודין בהעלותו על לבו כי עניוּתא דישׂראל, הגזרות והמלקמות, המשיסות וההרגות, הוא בעצמו גורם לזה. ובפמליא של מעלה העני יחיבו על דלותו ושפלותו, וההרגו על הריגתו, וכל זה נקרא חטאים שבין אדם לחברו. אשר גם יום הכפורים אין מכפר עליהם, או לנו מיום הדין והתוכחה. ואני רק שליח של כל גדולי ישראל להצלת עם ישׂראל מפצצת אטום, כמו שאמחז"ל, (שבת נה, ילקוט שופטים רמז, סח, מדרש רבה איקה נב. ועין חפץ חיים במכתב כ"ה), עליו לדעת כי בנפשו הוא, ויתבע חס ושלום על זה. והזוהר הקדוש מגלה את האמת מי נמנה אם עושי מצוה, ומתקבץ ואומר מי לה' אלי!!! וכמו שלמדנו הרשב"י הקדוש במכילתא "לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן", ומפרש החיד"א בניצוצי אורות על הזוהר הקדוש פרשת בשלח (דף ס"ב עמוד ב"ט), פרוש, דוקא לאותם

הוספות והארות

לשכינה בגלות ולא למשה רבנו שנמצא עמה, וכו'... ובגינה איתמר בגלותא בתראה, ולאדם לא מצא עזר אלא כולהו כנגדו, עיי"ש, ובמקדש מלך פירש (הובא במתוק מדבש), **שהקב"ה לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כולם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה לסייע לתיוקן השכינה עכ"ל,** עיי"ש.

יט. וזה לשון הזוהר הקדוש (ח"ב בשלח דף ס"ב ע"ב):

רבי שמעון אמר, תא חזי, עד לא יתב קדשא בריך הוא אורייתא לישׂראל, אבחיין בין אינון בני מהימנותא, ובין אינון חייבאי דלאו אינון בני מהימנותא, ולא קיימין באורייתא. ובמה אבחיין לון. בקמן. כמה דאתמר אנסנו. וכל אינון דאשתקחו דאינון בני מהימנותא, רשים ליה קדשא בריך הוא, ברשימו דכתרא דחס"ד, כמה דאת אמר המיחלים לחסדו, ועל דא למען אנסנו. וכל אינון דלא משתכחי בני מהימנותא, אעדי מנייהו כתרא עלאה דא. ומנא אכריזי ואמר, (משלי יג) ונטן רשעים תחסר. ועם כל דא לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר.

תאנא, בההוא שעטא אשתלימו ישׂראל לתתא, כגוןנא דלעילא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות טו) ויבואו אילמה ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים וגו'. ואתתקף אילנא קדישא, בתריסר תחומין, בארבע סטרי עלמא. ואתתקף

אחד וחסבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישׂראל. ובסדר זה יתחילו: מיד אחר תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמד שעור קבוע לו עד בוא ב' יקח ממנו הספר עצמו, ומקום שהוא מסים שם יתחיל, עד בוא השלישי יקח ממנו. וכן יקיפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת למודו יהא דינו כמתפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסים למודו עד שיתחיל הב', באפן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלמוד הוא ספר הזוהר, תקונים וזוהר חדש - ונמצינו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה חס ושלום.

ועתה אל ישליכו חכמי ישׂראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא אשר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישׂראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה תודה לקל, ועוד לנו סדרים רבים ונאים בענין הלמוד הזה, עכ"ל.

ועיין זוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כ"ח ע"א), **שרבי שמעון בר יוחאי צועק ואומר ווי לעלמא דאינון אטימין ליבא וסתימים עיינין דלא מסתכלין ברזא דאורייתא וכו'... ולא עוזרים**

דאָכיל קמפּעא, לקיט קמפּעא, ומאן דאָכיל יתיר, לקיט יתיר, והא כתיב לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר. אלא לפום אינון דאכלין לקטין. משמע אכלו, מאן דהוה אכיל ליה, ובגיני כך לא כתיב אכילתו.

מאי קא מיירי. אחיד בר נש בעבדא, או באמתא, ואמר דהוא דיליה. אתא חבריה, ואמר, האי עבדא דילי הוא. קריבו לקמיה דמשה לדינא, אמר לון כמה נפשאן בביתך, וכמה נפשאן בביתיה דדין, אמר כך וכך. והוא שעתא אמר לון משה, לקטו מחור, וכל חד מנייכו ייתי לגבאי. למחור, נפקו ולקטו, ואתין קמי משה, שוין לקמיה מנא, הוה מדיד ליה. אי ההוא עבדא דדין, אשכח ההוא עומרא דעבדא, בהאי מנא. דהא חד עומרא לכל נפש ונפש מביתיה. מדיד לדין, ואשתכח חסרא, ההוא מיכלא דעבדא, בההוא מנא דיליה, וחד עומרא לכל נפש ונפש מביתיה. אמר עבדא דדין הוא, הדא הוא דכתיב איש לפי אכלו לקטו וכתיב עמר לגלגלת מספר נפשתיכם.

תרגום לשון הקודש:

רבי שמעון אמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישׂראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? במן, כמו שצאמר אנסנו. וכל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של תתרה חס"ד, כמו שצאמר המיחלים לחסדו, ועל זה למען אנסנו. וכל אותם שלא נמצאו בני אמונה, העביר מהם הכתר העליון הזה, והמן הכריז ואמר, ונטן רשעים תחסר. ועם כל זה, לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר.

שנינו, בשעה ההיא נשלמו ישׂראל למשה כדגמא של מעלה, כמו שבארנו, שכתוב (שמות טו) ויבאו אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים וגו'. והתחזק האילן הקדוש בשנים עשר תחומים, בארבעה צדדי העולם, והתחזק בשבעים ענפים, והכל כדגמא של מעלה.

באותה שעה נטף טל קדוש מהעתיק הנסתר, ומלא את ראשו של זעיר אנפין, מקום שנקרא

בשבעין ענפין, וכלא כגוונא דלעילא.

בההיא שעתא, נטיף טלא קדישא, מעתיקא סתימאה, ומליא לרישיה דזעיר אנפין, אתר דאקרי שמים. ומההוא טלא דנהורא עלאה קדישא, הוה נגיד ונחית מנא לתתא. וכד הוה נחית, הוה מתפרש גלידן גלידן, ואקריש לתתא. הדא הוא דכתיב דק כפפור על הארץ.

כל אינון בני מהימנותא, נפקי ולקטי, ומברכאן שמה קדישא עליה. וההוא מנא, הוה סליק ריחין דכל בוסמין דגנתא דעדן, דהא ביה אתמשך ונחית לתתא. שניה לקמיה, בכל טעמא דאיהו בעי, הכי טעים ליה, ומברך למלכא קדישא עלאה.

וכדין מתברך במעו, והוה מסתפל וידע לעילא, ואסתכי בחכמה עלאה, ועל דא אקרון דר דעה. ואלין הוו בני מהימנותא, ולהון אתיהיבת אורייתא לאסתכלא בה, ולמנדע ארחה.

ואינון דלא אשתכחו בני מהימנותא, מה כתיב בהו, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מאי שטו. שטותא הוה נסבי לגרמייהו, בגין דלא הוה בני מהימנותא. מה כתיב בהו. וטחנו ברחים או דכו במדוכה וגו'. מאן אטרח (דף ס"ג ע"א) לון כל האי. אלא דאינון לא הוו בני מהימנותא.

כגוונא דא, אינון דלא מהימיני ביה בקודשא בריך הוא, לא בעאן לאסתכלא בארחוי, ואינון בעאן לאטרחא גרמייהו כל יומא בתר מזונא, יממא ויליל, דלמא לא סליק בידייהו פתא דנהמא. מאן גרים לון האי. בגין דלא אינון בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמייהו, ובעאן לאטרחא עליה, הדא הוא דכתיב, וטחנו ברחים. בתר כל טרחה דא, לא סליק בידייהו, אלא דכתיב והיה טעמו כטעם לשד השמן. ולא יתיר. מאן גרים לון האי, בגין דלא הוו בני מהימנותא.

אמר רבי יוסי, מאי לשד השמן. איכא דאמרי, דליש במשחא, כתרגומו. ואיכא דאמרי, מה השד אתחזר לכמה גוונין, אוף מנא, אתחזר לכמה גוונין. רבי יהודה אמר, לשד השמן, יניקא דמשחא.

רבי יצחק אמר, איש לפי אכלו לקטו. וכי מאן

שְׁהִי אֹכְלִים אוֹתוֹ בְּעֵנֵי [אֵת הַמֶּן מוֹכֵן כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁלַח לָהֶם בְּלֵי טִירְחָא], כְּמוֹ שֶׁהִיא יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, שְׂבָעָה עֲמֻדָה בּוֹ סִגְלַת רוּחַנִיּוֹתוֹ לְפִקּוּחַ הַשָּׁכַל, לְאַפְוִקֵי אֵינוֹן דְּמִשְׁנֵים אוֹתוֹ (כְּלוּמֵר, שֶׁשְׁחַנּוּ בְּרַחִים וְדָכוּ בַּמְדֻבָּקָה, כְּלוּמֵר, אֵלּוּ שְׁלֵא הָיוּ רְאוּיִים וְהָיוּ צְרִיכִים לְטִרְחָ בּוֹ), וְלָכֵן הוּוּ נֹסְבֵי שְׁטוּתָא לַגְרַמִּיָּהוּ, (הַרְמִ"ז), עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

וְכַתּוּב בַּמְדְּרָשׁ שֶׁמְלַבֵּד הַטִּרְחָא לְטַחוּן וְכוּ' גַם הָיוּ אֵלּוּ שְׁלֵא הָיוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא (שְׁלֵא מְאֲמִינִים וְלֹא עוֹמְדִים בַּתּוֹרָה - לְשׁוֹן הַזוֹהַר וְלֹא קְיִימִין בְּאוֹרֵיתָא), הָיוּ צְרִיכִים לְלַכֵּת רְחוּק לְחַפֵּשׂ אֵת הַמֶּן שֶׁשִּׁיךְ לָהֶם, מֵה שְׂאִין כֵּן הַצְדִּיקִים הִיָּה יוֹרֵד לִיד פְּתַח בֵּיתָם בְּלֹא טִירְחָא, וְלָכֵן הָיוּ הִרְשָׁעִים קוֹרְאִים לְמֶן לַחֵם הַקְּלוּקֵל שֶׁהִיָּה מְגַלָּה קַלְקֻלָתוֹ, וְהַמֶּן גִּילָה אֵת הָאֲמַת מִי הוּא הַצְדִּיק וְמִי הוּא הִרְשָׁע, וְיוֹתֵר מִזֶּה, שֶׁכְּפֹאֶשׁר אֶכְלוּ אֵת הַמֶּן הוֹצִיא

הוֹסֵפוֹת וְהַאֲרוֹת

לְשֵׁד הַשָּׁמֶן, וְלֹא יוֹתֵר. מִי גֵרַם לָהֶם אֵת זֶה?
מִשׁוֹם שְׁלֵא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵה זֶה לְשֵׁד הַשָּׁמֶן? יֵשׁ אוֹמְרִים, שֶׁהִיָּה נְלוֹשׁ בְּשָׁמֶן כְּתַרְגוּמוֹ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, מֵה הַשֵּׁד מְתַהַפֵּף לְכַמְהָ גְּנוּיִם, אִף הַמֶּן מְתַהַפֵּף לְכַמְהָ גְּנוּיִם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לְשֵׁד הַשָּׁמֶן - יִנְיַקֵת הַשָּׁמֶן.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אִישׁ לִפִּי אֶכְלוּ לְקִטּוֹ - וְכִי מִי שְׂאוּכַל מַעַט לֹקֵט מַעַט, וְמִי שְׂאוּכַל יוֹתֵר לֹקֵט יוֹתֵר? וְהָרִי כְּתוּב לֹא הַעֲדִיף הַמְּרַבֵּה וְהַמְּמַעֵט לֹא הַחֲסִירִי? אֵלֶּא לִפִּי אוֹתָם שְׂאוּכְלִים, לֹקֵטִים. מִשְׁמַע אֶכְלוּ - מִי שֶׁהִיָּה אוֹכַל אוֹתוֹ. וּמִשׁוֹם כֶּף לֹא כְּתוּב אֶכְלִיתוּ.

מֵה זֶה אוֹמֵר? אַחַז אָדָם בְּעֵבֶד אוּ בְּאִמָּה וְאָמַר שֶׁהוּא שְׁלוֹ. בָּא חֲבָרוֹ וְאָמַר: עֲבָד זֶה הוּא שְׁלִי! קָרְבוּ לִפְנֵי מִשֶּׁה לְדִין. אָמַר לָהֶם: כְּמָה נְפִשׁוֹת בְּבִיתְךָ, וְכְמָה נְפִשׁוֹת בְּבִיתוֹ שֶׁל זֶה? אָמַר כֶּף וְכֶף. וְאוֹתָהּ שַׁעָה אָמַר לָהֶם מִשֶּׁה: לְקִטּוֹ מְחָר, וְכָל אֶחָד יְבֵא אֵלַי. לְמַחֵר יִצְאוּ וְלְקִטּוֹ, וְיָבֵאוּ לִפְנֵי מִשֶּׁה. שָׁמוּ לִפְנֵי אֵת הַמֶּן, וְהִיָּה מוֹדֵד אוֹתוֹ. אִם אוֹתוֹ עֲבָד שֶׁל זֶה - מִצָּא אֵת אוֹתוֹ הַעֲמִיר שֶׁל הָעֶבֶד בְּמֶן הַזֶּה, שֶׁהָרִי עֲמִיר אֶחָד לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּיתוֹ. מִדֵּד לְזֶה - וְנִמְצָא חֲסֵר אוֹתוֹ מֵאֶכַל הָעֶבֶד בְּמֶן שְׁלוֹ, וְעֲמִיר אֶחָד לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּיתוֹ. אָמַר וּפְסִק: הָעֶבֶד שֶׁל זֶה הוּא! זֶהוּ שְׂכָתוּב אִישׁ לִפִּי אֶכְלוּ לְקִטּוֹ. וְכַתּוּב עֲמִיר לְגִלְגֻלַת מִסְפָּר נֶפְשֵׁיכֶם.

שָׁמַיִם. וּמֵאוֹתוֹ טַל שֶׁל אֹר עֲלִיּוֹן קְדוֹשׁ הִיָּה שׁוֹפֵעַ וְיוֹרֵד מִן הַמְּטָה, וְכִשֶּׁהִיָּה יוֹרֵד, הִיָּה נִפְרָד גְּלִידִים גְּלִידִים, וְנִקְרָשׁ לְמִטָּה. זֶהוּ שְׂכָתוּב דִּק כִּכְפָּר עַל הָאֲרִץ.

כָּל אוֹתָם בְּנֵי אֲמוּנָה יוֹצֵאִים וְלוֹקֵטִים, וּמְבָרְכִים עֲלֵיו אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְאוֹתוֹ מִן הִיָּה מַעֲלָה רִיחוֹת שֶׁל כָּל הַבְּשָׁמִים שֶׁל גֵּן עֵדֶן, שֶׁהָרִי מִפְּנֵי נִמְשָׁךְ וְיֹרֵד לְמִטָּה. שָׁם אוֹתוֹ לִפְנֵי, וְכָל טַעַם שֶׁרָצָה - הִיָּה טוֹעֵם אוֹתוֹ, וּמְבָרַךְ אֵת הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ.

וְאִז מְתַבָּרַךְ בְּמַעֲוִי, וְהִיָּה מִסְתַּכֵּל וְיוֹדַע לְמַעֲלָה, וּמִסְתַּכֵּל בְּחֻמְהָ הַעֲלִיּוֹנָה, וְעַל זֶה הִיָּה נִקְרָא דוֹר דְּעָה. וְאֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, וְלָהֶם נִתְּנָה תוֹרָה לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ וְלִדְעַת דְּרָכֶיהָ.

וְאוֹתָם שְׁלֵא נִמְצָאוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, מֵה כְּתוּב בְּהֵם? (בַּמְדַּבֵּר יב) שְׁטוֹ הָעֵם וְלְקִטּוֹ. מֵה זֶה שְׁטוֹ? שְׁטוֹת הָיוּ לֹקֵחִים לְעִצְמָם, מִשׁוֹם שְׁלֵא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה. מֵה כְּתוּב בְּהֵם? וְטַחְנוּ בְּרַחִים אוּ דָכוּ בַּמְדֻבָּקָה וְגו'. מִי הַטִּרְחִי אוֹתָם לְכָל זֶה? אֵלֶּא שֶׁהֶם לֹא הָיוּ בְּנֵי אֲמוּנָה.

כְּמוֹ זֶה אוֹתָם שְׁלֵא מְאֲמִינִים בַּקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא רוֹצִים לְהִסְתַּכֵּל בְּדְרָכָיו, וְהֵם רוֹצִים לְהַטִּרִיחַ אֵת עִצְמָם כָּל יוֹם אַחַר מְזוֹן יוֹם וְלִילָה, אוֹיֵל לֹא יַעֲלֶה בְּיָדָם פֶּת לָחֵם. מִי גֵרַם לָהֶם אֵת זֶה? מִשׁוֹם שְׂאִינֵם בְּנֵי אֲמוּנָה. אִף כָּאֵן, שְׁטוֹ וְלְקִטּוֹ - שְׁטוֹ בְּשְׁטוֹת שֶׁל עִצְמָם, וְרוֹצִים לְהַטִּרִיחַ עֲלֵיו. זֶהוּ שְׂכָתוּב וְטַחְנוּ בְּרַחִים. אַחַר כָּל הַטִּרְחָה הַזֹּאת לֹא עָלָה בִּידֵיהֶם, אֵלֶּא שְׂכָתוּב וְהִיָּה טַעְמוֹ כְּטַעַם

את שטותם וגילה את מעשיהם הרעים לחוץ, ולהם לא הועיל המן לדעת את סודות התורה כדברי החיד"א הנ"ל.

מכאן רואים, מי שמאמין בהקדוש ברוך הוא ובתורת אמת, לומד זוהר הקדוש ומתדבק בשכינה הקדושה ומרגיש בזה טעם מן, וזוכה להיות מבני עליה, ומי שלא רוצה ללמד זוהר הקדוש, זה עצמו מגלה עליו שאינו מבני אמונה של השם יתברך. וכנראה שגם במן לא טעם ולא זכה להבין בסודות התורה, אי לו ואוי לנפשו, ואם חזר בגלגול זה, אם זכה, ירוץ ויתקן מה שעוה בדור המדבר, אולי ישוב ורפא לו.

ידוע הספור, איך ארץ ישראל נצלה מהיטלער ימ"ש, ואיך יכולים להנצל בזמנינו מפצצת אטום!!!

רב אחד ספר לי ששמע מהגה"צ המקבל רבי יהודה ליב אשג בעל מחבר ספר הסלם על הזוהר הקדוש.

הגה"צ רבי יהודה ליב אשג זצ"ל ראה שמלחמת היטלער ימ"ש פרצה על העולם, ופחדו מאד שתגיע לארצנו הקדושה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ח"ו. על כן אמר, היות ורבי שמעון בן יוחאי כותב בזהר הקדוש, בספרא דא פקון מגלותאי, התחיל לתרגם הזוהר בלשון הקודש כדי שכל יהודי יוכל להבין וללמד את הזוהר הקדוש, ואמר שביום שיצא לאור הספר הראשון על הזוהר הקדוש יהיה לרשע מפלה גדולה, וכך היה ביום שיצא לאור הפרק הראשון מספר הזוהר, אז היה לו להרשע מפלה ונגמרה המלחמה של היטלער ימ"ש. ולא הצליח זממו להגיע לארצנו הקדושה.

וכמו שאנו זקוקים לרחמי שמיא, ויש כמעט אחד וחצי בליון ערבים שכלם רוצים לחסל את 15 מליון יהודים ח"ו, לכן אנו בטוחים, שאם נלמדו את הזוהר הקדוש בכל יום עשר עד 15 דקות, וכך כל אחד יגמר כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ננצל מחבלי משיח, כמו שכתבו גדולי הרבנים של חברי הבד"ץ עדה החרדית בירושלים עיה"ק בשנת תרפ"א כהבטחת רבי שמעון בן יוחאי ע"ה שבספרא דא פקון מן גלותא ברחמי.

ואכן, ביום שאנשי "מפעל הזוהר העולמי" סימו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדר הימי, הנדפס בי"ב פרקים לי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה של עופרת יצוקה בעזה, בחדש טבת לפני ג' שנים [מל' כסלו עד ח"י טבת - (למספרם בין 27 בדצמבר 2008) ל' בכסלו תשס"ט (185- בינואר 2009)]. וחרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות.

הוספות והארות

כ. הצטרף עוד היום! הצטרף עוד היום לאלפים | הלומדים מספר הזהר היומי.

אחר שְׁבוּעָה הָיָה כְּתוּב, בְּעֵתוֹן "חֲדָשׁ", בְּבֵית שְׁמֵשׁ, שְׂרָב הַטִּילִים שֶׁזָּרְקוּ הָעֶרְבִים הָיוּ צָרִיכִים לְהִגִּיעַ לְבֵית שְׁמֵשׁ, וְכָל הַשְּׁלֵשׁ שָׁבוּעוֹת הָאֵלוּ עָבְדוּ אֶצְלָנוּ כְּמָה אֲנָשִׁים לְעֶרְךָ 26-30 מֵעַת לַעַת בְּלֵי הַפֶּסֶק, לְסִדֵּר אֶת הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְלִמּוּד הַיּוֹמִי, וְאַחַר כֵּן נוֹדַע לָנוּ הַנֶּסֶם הַגָּדוֹל שֶׁהֻצֵּל אֶת כָּל בֵּית שְׁמֵשׁ מִהַטִּילִים, וְגַם כֵּן שֶׁבְּגִמְרַת הַסֵּפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם מִמֶּשׁ נִגְמְרָה הַמְּלַחְמָה. [וְהִגִּיעַ רַק טִיל אֶחָד קָרוֹב לְמִקּוֹם שֶׁל מַחְנֶה צְבָאֵי שֵׁשׁ שָׁם פְּצָצַת אֶטוּם, וְגַם הָיָה נֶס גָּדוֹל שֶׁלֹּא קָרָה כְּלוּם].

וְגַם בְּמַלְחֶמֶת עוֹפְרַת יְצוּקָה הָיוּ נִסִּים גְּדוֹלִים מְאֹד כִּידוּעַ. וְרָאִינוּ בְּעֵינֵינוּ אֶת הַנִּסִּים הַנִּגְלִים, שֶׁקָּרוּ עַל יְדֵי הַדְּפֶסֶת סִפְרֵי הַזוֹהַר, עוֹד לְפָנַי שֶׁחֲלָקוּ אוֹתָם לְרַבִּים, שֶׁרַק כְּשֶׁעוֹסְקִים בַּהֶפְצַת הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ יֵשׁ כֶּבֶר נִסִּים גְּלוּיִים.א.

הוֹסְפוֹת וְהַאֲרוֹת

הַגּוֹאֵל הַעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה בְּיַד יִשְׂרָאֵל מִצוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, וְזוֹלַת זֶה יִתְעַכֵּב מְבּוֹא, וְלִזֶּה רִמְזוּ בְּאוֹמְרוֹ כֶּבֶס וְגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְצוּפָה שִׁילָה שְׁמוֹ, הוּא בַּחֲנִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה, שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָהּ שֶׁל תּוֹרָה, וְעֵינָי מַה שֶׁפִּירֶשְׁתִּי (שֶׁהַש"ד ב) בַּפְּסוּק "הַבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיֵּין", וְאָמַר כִּי בְּאַמְצֵעוֹתָהּ יִהְיֶה לְבוּשׁוֹ שֶׁהוּא כִּינּוּי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֵלָיו לְלוּבְשׁוֹ.

וְאוֹמְרוֹ "וּבְדָם עֲנִיבִים" וְגו' - נִתְכוּן לֹמַר, כִּי אִם יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמְצָא יֵיךְ, פִּירוּשׁ שֶׁאֵין בְּנוֹ תּוֹרָה, תִּהְיֶה הַגְּאוּלָּה בְּאַמְצֵעוֹת עוֹל וְתוֹקֵף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצְרִיחַ הָאוֹמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרָם ז"ל (סִנְהֶדְרִין צ"ג): כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחִתָּם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגוֹאֵל יַעֲמִיד לָהֶם מֶלֶךְ קֶשֶׁה כְּהֵמָן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוֹ וּבְדָם עֲנִיבִים, כִּי בְּאַמְצֵעוֹת הַיִּסּוּרִין יִזְכְּכוּ הַנְּפֹשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ נִיּוֹצֵי הַקְּדוּשָׁה, כְּדֶרֶךְ שִׁיתְבַּרְרוּ בְּאַמְצֵעוֹת בַּחֲנִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֵא שֶׁזוֹ מְלֹאכְתוֹ נָאָה וְזוֹ מְלֹאכְתוֹ בְּלִתֵּי נָאָה, וְאוֹמְרוֹ "עֲנִיבִים" כִּי בְּאַמְצֵעוֹת הַיִּסּוּרִין תִּגְמַר הַכְּנֵתָה כְּגַמְרַת בִּישׁוּל פְּרֵי הַגֶּפֶן שֶׁהֵם הַעֲנִיבִים, גַּם רִמְזוּ כִּי לֹא יִשְׁלֹטוּ הָאוֹמוֹת לְשׁוֹפֵךְ דָּם לְזִמּוֹר אֵילָן אוֹ עֵנֶף אוֹ אֲשֶׁכּוֹל אֲלֵא עֲנִיבִים, פִּירוּשׁ גְּרַגְרִין.

וְאָמַר "סוֹתָה", לְרִמּוֹז מְדֻרְגָה קִטְנָה לְמֵטָה מֵהַסּוֹתָה כִּי הַסּוֹת יִרְצָה לְשׁוֹן כִּיִּסּוּי הַהִכְרָחָה, לְשׁוֹן מְסוּהָ, וְהוֹכּוּנָה בְּזֶה כִּי הַפֶּרֶשׁ גְּדוֹל יִהְיֶה בֵּין אִם תִּהְיֶה הַגְּאוּלָּה בְּאַמְצֵעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּהָ, אִם יִגְלֶה בְּגִלּוּי מַלְכוּת עֲלֵיוֹן, לֹאֵם תִּהְיֶה בְּאַמְצֵעוֹת

כ.א. אָמְרוּ בְּמִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא (בְּשַׁלַּח פֶּרֶק כ"ה), "וַיִּבֵּא עֲמַלְק וַיִּלְחֶם עִם יִשְׂרָאֵל", רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן חֲסִמָּא אוֹמֵר מִקְרָא זֶה רְשׁוּם וּמְפּוֹרֵשׁ הוּא עַל יְדֵי אִיּוֹב שְׁנֹאֵמַר (אִיּוֹב ח) "הִיגָאָה גּוֹמָא בְּלֵא בְּצַה" וְגו' כֶּשֶׁם שֶׁאֵי אֲפֻשֵׁר, כִּךְ אֵי אֲפֻשֵׁר לְיִשְׂרָאֵל לַחַיּוֹת אֲלֵא אִם כֵּן מֵתְעַסְקִין בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, וְלִפִּי שֶׁפִּירְשׁוּ יִשְׂרָאֵל מְדַבְרֵי תּוֹרָה, לְפִיכֶךְ הַשּׁוֹנָא בֹּא עֲלֵיהֶם, וְלַעוֹלָם אֵין הַשּׁוֹנָא בֹּא אֲלֵא עַל הַחֲטָא וְעַל הָעֲבִירָה, לִכֵּן נֹאֵמַר וַיִּבֵּא עֲמַלְק.

... אַחֲרַיִם אוֹמְרִים אֵין רְפִידִים אֲלֵא שֶׁרְפוּ יְדֵיהֶם מִן הַתּוֹרָה, וְלִפִּיכֶךְ עֲמַלְק בֹּא עֲלֵיהֶם, וְכֵן אֵת מוֹצֵא שֶׁאֵין הַשּׁוֹנָא בֹּא אֲלֵא עַל יְדֵי רְפִיּוֹן יְדֵים מִן הַתּוֹרָה, שְׁנֹאֵמַר (ד"ה ב' י"ב) "וַיְהִי כִּהְכִין מַלְכוּת רַחֲבַעַם וַחֲזַקְתּוֹ עֲזַב אֶת תּוֹרַת ה' וְכֵן יִשְׂרָאֵל עֲמוֹ" וְמָה עֲנִשׁוֹ? "עֲלָה שִׁישְׁק מֶלֶךְ מִצְרַיִם עַל יְרוּשָׁלַיִם וַיִּקַּח אֶת אוֹצְרוֹת בֵּית ה' וְאֵת אוֹצְרוֹת בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְאֵת הַכֶּלֶל לְקַח וַיִּקַּח אֶת כָּל מַגְנֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה" (מְלָכִים א' י"ד).

וּבְמִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא פֶּרֶשְׁתָּהּ וַיְחִי (פֶּרֶק י')... "כֶּבֶס בֵּינִי לְבוּשׁוֹ" מְרֹב יֵיךְ "וּבְדָם עֲנִיבִים סוֹתוֹ"... אֵין יֵיךְ אֲלֵא תּוֹרָה, שְׁנֹאֵמַר (שִׁיר א') "כִּי טוֹבִים דוֹדִיךְ מִיֵּיךְ הַבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיֵּיךְ" הַכְּלִילִי עֵינִים מִיֵּיךְ" מִכֵּאֵן אֵת לְמַד שֶׁהַתּוֹרָה הַרְבֵּה אֲצִלוּ חִיךְ לִי לִי מֵיִינָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלִבְנֵי שְׁנִים בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה אִם יְהִי חֲטָאִיכֶם כְּשֶׁנִּים כְּשֶׁלֵּג יִלְבִּינוּ (יִשְׁעִיָּה א).

וּבְאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (בְּרֵאשִׁית פֶּרֶק מֵט פְּסוּק י"א), "כֶּבֶס בֵּינִי" וְגו' - יִתְבָּאֵר עַל דֶּרֶךְ אוֹמְרִים ז"ל (בְּזוֹהַר חֲדָשׁ פֶּרֶשְׁתָּהּ בְּרֵאשִׁית) כִּי גְלוּת ד' שְׁבוּ יִגְלֶה

ובזכות זה, יתקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיינו, שרק בגמר כל הספר כלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כלנו את ה"זוהר המחלק" דבר יום ביומו ("דף היומי" בזהר), אז בקרוב ממש נזכה להבטחת הרשב"י האמונה לעיל "ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

מוני ורבותי, לא נעשה את השגיאה שעשו הרבנים ביוראפ שלא רצו לשמוע בקול הגה"צ בעל הסלם זצ"ל!!!

ב"ה שזכינו כבר שישיבות וכוללים ומאות אלפים יהודים מתאחדים ביחד ללכת בדרכיהם של כל גדולי עולם זי"ע, להפיץ את הזוהר הקדוש, שכל יהודי יעשה סיום כל שנה על כל ספר הזוהר הקדוש, וכמו שמשה רבינו עליו השלום הבטיח: "ובגין דעתידין ישאל למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

הוספות והארות

ובאלופן דאורייתא דהוה עסק, רחיצין עמא בית ישראל, ומנצחין בקרבא כאילו אחדין בידיהון כל מיני זנין דגיברין, וברש"י פירש: "שלטי הגבורים", שהתורה מגן לישראל. ובפסוק ה' "שני שדין לשני עפרים תאומי צביה הרועים בשושנים", ובתרגום יונתן פירש: תרין פריקין דעתידין למפרקן משיח בר דוד ומשיח בר אפרים וכו'. ובפסוק ו' "עד שיפוח היום ונסו הצללים אלק לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה", פירש ב"צרוור המור": אלך לי אל הר המור זה הר סיני, לעשות ישראל מקותרת מור, כי כמו שהקטרת מור מבריא כל רוחות רעים, כן על ידי הר סיני, פסקה זוהמתן, "ואל גבעת הלבונה", ללבן אותך ולהפוך כל החטאים לזכיות, עכ"ל. וזהו כמו שכתוב במדרש תנחומא לעיל, (ויחי) "ולבן שנים" בזכות התורה, "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (ישעיה א), עכ"ל. שזה הכוח ניתן לתשובה מאהבה שמהפך לזכויות, כמו כן על ידי לימוד יינה של תורה שהם סודות התורה זוכים לתשובה מאהבה, ומהפכים הכול לזכויות.

הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (זכריה ט' ט').

ובאור החיים הקדוש בפירושו ראשון לציון על שיר השירים (פרק ב ד) "הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה", פירש, וז"ל: דע כי ביין יש ארבעה דברים... וכנגד ד' דברים אשר ביין הם בתורה פרד"ס... ואמרו ודגלו עלי אהבה" נראה שרמז כאן מה שכתוב בזהר חדש בשעשוע שמשותשע הקב"ה עם הצדיקים בגן עדן, עכ"ל.

ובמסכת סוטה (דף כ"א ע"א), ד"א עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה שנאמר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וברש"י שם פירש: לכבות את האהבה - זו תורה דכתיב (שיר ב) הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה, יין סוד. ובתוי"ט על מסכת אבות (פרק ד משנה כ'), כתב: רוב המפרשים פירשו שהענבים כנגד חלק הפשט שבתורה. והיין כנגד חלק הנסתר וכן אמרו (סנהדרין ל"ח.) יין בגמטריא סוד.

ובשיר השירים (פרק ד' ד') "כמגדל דין צאריך בניו לתלפיות אלק המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים", ובתרגום יונתן פירש: וריש מתיבתא...

פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תקף נגאל, ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרגו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום כמה דקות זוהר הקדוש.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירו ידו ויראה באצבעו, כלם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרגו, לגרם לפדות נפשנו, וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרבי שמעון בר יוחאי "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו" וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגננו, גלה פבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבינו, ותגל נפשנו, בישועת מלכנו, ונלך כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

